

Lord Luster

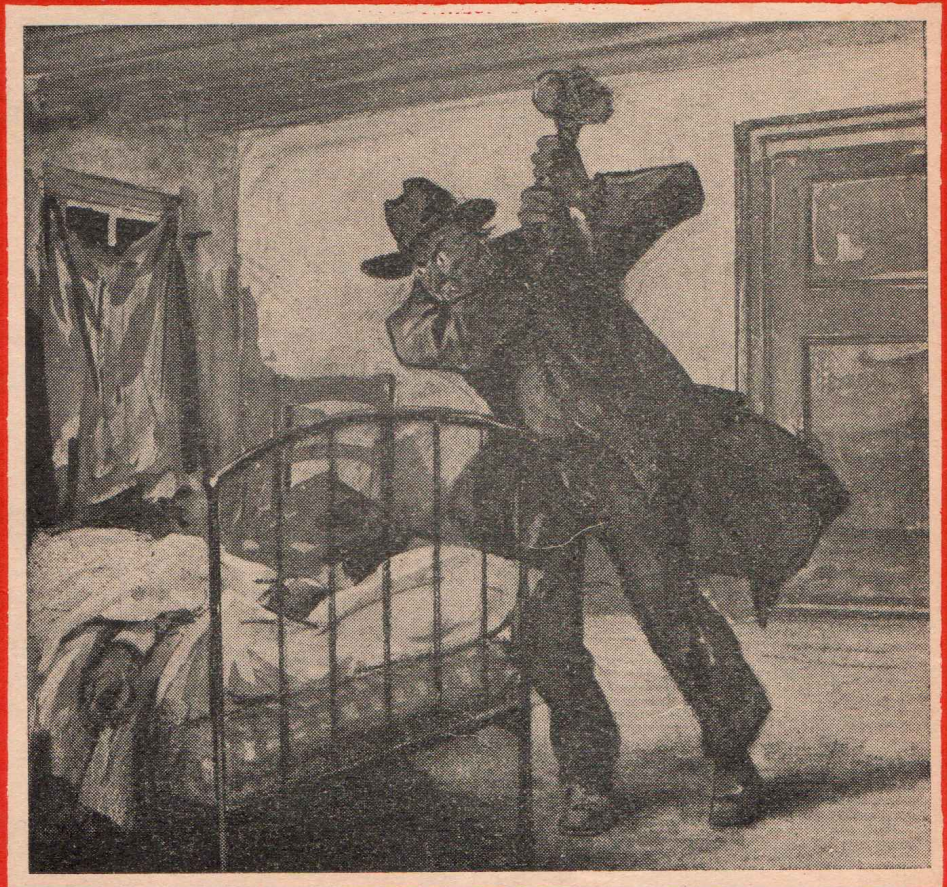
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MOORD IN WHITECHAPEL

N° 2469

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De moord in Whitechapel

HOOFDSTUK I

HET « PETIT LEVER » VAN EEN GELDVORST

Henry Meredith ontwaakte om half negen in de ochtend. Hij bewoog zich even in het geweldig grote bed, dat op een verhoging stond, en onmiddellijk stond, zonder enig gerucht, een bediende op, die op enige afstand de wacht had zitten houden. Hij liep onhoorbaar op zijn vilten pantoffels naar een der vensters, en begon heel langzaam de zware, zijden gordijnen open te trekken, zodat het zonlicht niet al te snel en verblindend zou binnenstromen in het grote slaapvertrek, en daardoor de oude ogen van Mr. Henry Meredith zou schaden.

Geleidelijk werd het lichter in de ka-

mer; na het eerste raam volgde het tweede, en toen het derde, steeds even langzaam en geleidelijk, totdat tenslotte het volle daglicht naar binnen stroomde.

Een tweede bediende was stil door een deur binnengekomen, volgde nu de eerste op de voet, en begon de jalouziën zodanig te regelen, dat het licht niet storend werkte.

Het was een slaapvertrek, een vorst waardig. Henry Meredith was ook een vorst, al regeerde hij dan niet meer, ook niet meer op het gebied, waar hij jarenlang de onbetwistbare alleenheerser was geweest.

De antieke meubelen waren uit de tijd van Lodewijk de Vijftiende.

Tegenover het monumentale bed, hing een geweldig grote, ovale spiegel, omvat door een lijst, die door een kunstenaar gesneden moest zijn. Er prijken engelenkopjes, druiventrossen, en amor-embelen op.

Op de parketvloer lag een wijnrood tapijt. Een groot gedeelte van de wanden ging schuil achter een half dozijn buitengewoon fraaie gobelins, waarvan er een paar dateerden uit de zestiende eeuw.

Het praalbed was omgeven door gordijnen van blauwe zijde, opgehouden door vier schone vrouwengestalten op de vier hoeken van verguld eikenhout.

In het midden van het plafond hing een kristallen lichtkroon, voorzien van wel vijf en twintig kaarsen, die geen kaarsen waren, maar porseleinen kokers, met een minuscuul electrisch lampje aan de top.

De man in het bed had zich op zijn rug gewenteld, zodat de drie of vier tanden zichtbaar werden, die hem nog restten, rekte zich uit, en gaf met schorre stem een kort bevel.

De man bij de gordijnen verliet zijn post niet, maar wenkte naar een opengebleven deur, waarop dadelijk een keurig gekleed jongmens kwam binnenstappen met een bloknoet onder de arm en een vulpen in de hand.

Hij maakte een buiging, eerst voor het bed als zodanig, en toen nog eens voor de man, die in dat bed lag, stapte de verhoging op, en vroeg beleefd:

— Ik hoop dat mijnheer Meredith goed gerust heeft?

— Als het een vraag is, Bloomer, dan moet ik er ontkennend op antwoorden, zei de oude man knorrig. Hoe kan ik goed rusten? Alles valt mij tegen, iedereen werkt mij tegen, de dokters die mij behandelen zijn kwakzalvers, en zelfs jij schijnt mijn bevelen niet meer op te volgen, zoals het behoort.

Zijn nog biezonder felle ogen keken de jongeman een kort ogenblik vijandig en wantrouwend aan.

Bloomer maakte een ontkennend gebaar en wilde eerst iets zeggen om zich

te rechtvaardigen, toen hij zich weer bedacht, de schouders even, haast onmerkbaar ophaalde, en op de stoel voor het bed plaats nam.

Het beste was, zo dacht hij, de oude man maar te laten praten. Hij werd langzamerhand kinds en leed aan seniele aftakeling. Hij at niet meer dan een vogel, en men begreep eigenlijk niet, dat het uitgeteerd lichaam al niet lang als een pluusje op de wind het raam was uitgezweefd en in de lucht was verdwenen.

De geneesheren taxeerden gekschend zijn gewicht op dat van een vleermuis, en op zulk een beest geleek hij zelfs ook wel een beetje. Hij was erg mager, niet meer dan vel over been, en in zijn perkamentkleurig gezicht zag men alleen maar de vinnige, priemende, doorborende ogen.

Soms had hij vlagen, dat hij onzinnige wartaal sprak. De dagelijkse conferentie met zijn secretaris Bloomer was eenvoudig een lachwekkende comedie, die overbodig was en volstrekt geen zin meer had.

Bloomer was nu acht jaren in zijn dienst; hij was gekomen toen de machtige beursman nog over al zijn geestelijke werkkraft beschikte, en hij had hem langzaam en geleidelijk zien aftakelen, tot hij niet veel meer was dan een wrak, een ruïne. Maar nog altijd gaf hij bevelen, en Bloomer vroeg zich wel eens af, of de oude man nu werkelijk niet wist dat die nooit werden uitgevoerd. De jongeman zou zeker reeds lang zijn ontslag hebben genomen, als hij aan zijn eerzucht had toegegeven, maar hij werd vorstelijk betaald en hij zag niet in, waarom hij dit luie, gemakkelijke leventje in het huis van een nabob zou prijsgeven voor een zwaardere taak, die misschien veel minder zou opleveren.

Daarom luisterde hij elke ochtend onderdanig naar de soms heel wonderlijke instructies, die hem werden opgegeven, liet de pen over het papier van zijn bloknoet glijden, en dacht intussen aan een meisje, waarmee hij pas kennis had gemaakt, aan zijn auto, of aan een fuifje dat hem te wachten stond. Niet zo-

dra was hij de kamer uit of hij verscheurde kalm het blad papier met de notities, die de kindse beursman hem had gedictieerd, trok een vel briefpapier naar zich toe, en ging een brief aan zijn liefje schrijven.

En zijn patroon was toch de man, die gedurende een kwart eeuw de geldmarkt had beheerst.

Een boze blik van hem kon het verlies van een fortuin betekenen, ook nu nog was hij buitensporig rijk. Niemand kende nauwkeurig de omvang van zijn fortuin, hij zelf wel het allerminst.

Nog altijd wilde hij als een vorst bediend worden, en zijn opstaan ging, als vroeger, met een gans ceremonieel gepaard. Het was zelfs in omvang toegenomen sedert zijn geestvermogens zwakker werden.

Hij zelf scheen de afschuwelijke eenzaamheid niet te gevoelen of te beseffen waarin hij zich sedert zovele jaren bevond.

Zijn vrouw was al dertig jaren dood. Hertrouwd was hij nooit. Bloomer wist dat hij een zoon had, maar waar deze zich bevond, of wat er van hem geworden was, dat wist hij niet. Er waren nog een paar neven, die hun oom nu en dan kwamen bezoeken en dat was alles.

Voor de rest omgaven hem vreemden in zijn huis, dat zeker wel twintigmaal te groot voor hem was, en waarin kamers waren, waarvan hij het bestaan zelfs niet kende, en die hij in een halve menschenleeftijd niet betreden had.

Nauwelijks was de deur achter Bloomer dichtgevallen of een stoet van bedienden kwam binnen, door een andere deur, toegang gevend tot een zijvertrek. Het waren er, wel geteld, tien. Een hunner droeg een groot, zilveren wasbekken voor de helft met water gevuld, een tweede een zilveren schotel, waarop een stuk geurige zeep, een derde twee zachte handdoeken, een vierde droeg met potsierlijke plechtigheid niets anders dan een ivoren kam en haarborstel, waarvan het nut problematisch was, want de man voor wie deze toiletartikelen bestemd waren, had haast geen haar meer op het hoofd.

Dan waren er nog bedienden met

scheergerei, een handspiegel, de ochtendkieren van de beurskoning, en reuk, terwijl een manicure de stoet sloot.

En de ceremonie begon, een herhaling van iedere dag, zwijgend en plechtstatig, als een kerkelijk ritueel.

De bedienden waren goed afgericht, dat niemand zelfs maar glimlachte. Aanstonds, in de dienstvertrekken, zouden zij hun schade wel inhalen, als de butler Briggs er niet bij was, want die hield streng toezicht.

Het was inderdaad een zonderling gezicht, dat kleine dorre, vermagerde mannetje met zijn smal, geel vogelgezicht van hand tot hand te zien overgaan, alsof hij een pop was, hem te zien inzepen, en scheren, door de ene knecht, terwijl een ander naast hem geknield lag, en de nagels van zijn voeten zorgvuldig reinigde.

Halverwege de plechtigheid droeg een bediende hem als een klein kind naar de aangrenzende badkamer, vol marmer en nikkel, en liet hem daar heel voorzichtig gedurende een paar minuten neer in een warm bad, waarop hij hem er weer uittilde, zorgvuldig droog wreef, weer binnen droeg en overgaf in de handen van een masseur, die het magere lichaam kneedde en wreef, totdat men de botten hoorde kraken.

Tenslotte werd hij in het zijden ondergoed gestoken, en kreeg een zijden kamerjapon aan. Zo ver gevorderd zijnde ging hij weer een ander vertrek binnen, met de optocht der bedienden achter zich aan, en begaf zich met kleine trippelpasjes naar het venster, waar het ontbijt klaar stond op een grote gebeeldhouwde tafel, gedekt met prachtig damast, zilverwerk en kristal, porselein uit Sévres, zilveren broodmandjes, en een gouden theeservies, afkomstig uit Rusland, dat aan een der uitgeweken grootvorsten had toebehoord.

Aan die rijkbeladen tafel at hij, zoals steeds, een zacht gekookt eitje en een half beschuitje. Hij dronk een kopje thee, stond na enkele minuten op, ging een vierde vertrek binnen en nam daar plaats voor het raam, in een grote stoel, waarin hij bijna wegzonk, en keek roerloos uit over het Hydepark.

Zo bleef hij uren achtereen zitten.

Waarom dacht hij? Wat ging er in hem om?

Niemand zou het kunnen zeggen. Maar ook mocht niemand hem ooit, om welke reden ook, gedurende die uren komen storen.

Om een uur werd de lunch opgediend. Daarna deed hij vier trekjes aan een dure havanna, en ging bij mooi weer een rit maken in een van zijn auto's langs Rotten Row in het Hydepark. Laat in de namiddag ontving hij soms enige bezoeken, die echter zeer kort duurden. Hij dineerde weer voor het raam met een paar lepels groenten, een aardappel en speelde met een stukje vlees. Het drinken van een uitgeperste sinaasappel besloot de maaltijd. Daarna liet hij zich door Bloomer het voornaamste nieuws uit de dagbladen voorlezen, viel daar om half tien bij in slaap, en liet zich naar bed brengen, met hetzelfde ceremonieel als bij zijn ontwaken streng in acht werd genomen.

Dat was thans het leven van de man, die nauwelijks zes jaren tevoren ministeries aan het wankelen had gebracht, en fortuinen had weggeblazen als strootjes op de wind.

Die ochtend had het « Petit Lever » van de geldvorst al met biezonder veel omhaal en plechtigheid plaats.

Bloomer werd langer dan gewoonlijk door de oude man geoccupeerd, en zijn zogenaamde instructies die kant noch wal raakten waren ditmaal zo zot, dat zijn secretaris de grootste moeite had, zijn ernst te bewaren.

Toen de oude man eindelijk, na zijn ontbijt, naar zijn plaats aan het raam was gegaan, bleef een van de jongste bedienden met opzet wat achter, alsof hij nog wat had op te ruimen, en opende na zich te hebben overtuigd, dat niemand hem zag, een deur in het houten beschoot, die blijkbaar maar hoogst zelden gebruikt werd en waarachter zich een donkere smalle trap bevond, waarschijnlijk uitgespaard in de muur, en die

twaalf treden telde.

Die trap liep naar boven uit op een klein hokje, niet eens zo groot als een gewone muurkast, en daar stond, achter een verguld rasterwerk terzijde van de schoorsteen een goed gekleed heer, die naar beneden fluisterde, zodra hij de deur had horen opengaan:

— Nu is het zeker voorlopig gedaan?

— Ja, mijnheer. Hier valt nu niets meer te zien. Hebt u de comédie goed kunnen volgen?

— Van begin tot einde, en ik ben je zeer verplicht voor je hulp. Je hebt je toegezegde beloning dubbel en dwars verdiend. Mijn blad zal er een prachtig verhaal van in elkaar draaien.

— Mijnheer, u hebt mij beloofd dat ik er in ieder geval buiten zou blijven. Daar kan ik toch vast op rekenen?

— Ik heb je mijn woord gegeven, en dat zal ik houden. Niemand komt het te weten, dat je mij hier vanochtend hebt binnengeloodst, zei de goed geklede heer, terwijl hij behoedzaam het smalle trapje afgang.

— Dan zal ik u nu weer ongemerkt het huis zien uit te brengen. Wilt u mij maar volgen? We moeten zorgen dat Briggs, de butler ons niet ziet, want die zou me eruit gooien, als hij er achter kwam, dat ik hier een journalist had binnen gesmokkeld.

— Begrijpelijk... Alsjeblieft, hier is het beloofde bedrag en nog wat extra. Wijs me nu maar de weg naar buiten.

De jonge bediende bracht de heer, die hij achter het rasterwerk verstopt had, ongemerkt buiten het huis.

Hij verwonderde zich wel een beetje, dat er de volgende dag en ook de dagen daarna, in geen enkel blad iets te lezen stond over de levenswijze van de eertijds zo geduchte beurskoning.

De verwondering van de man zou echter heel wat geringer zijn geweest als hij geweten had, wie die verslaggever eigenlijk was, Lord Edward Lister, alias John Raffles, alias de Grote Onbekende.

HOOFDSTUK II

EEN VERKEERSONGEVAL

De dag nadat Raffles getuige was geweest van het ceremonieel, van de gewezen beurskoning, reden hij en Charles Brand, zijn trouwe vriend, in hun auto van de Windsor Club huiswaarts en spraken over de waarnemingen van de eerste genoemde in het huis van de geldvorst.

— Zij zeggen dat de oude man gek is, maar daarvan is absoluut geen sprake, zo besloot Raffles het gesprek. Hij is grillig en laat zich verwennen als een schoothondje, maar dat is dan ook alles, ofschoon het hem handen vol geld moet kosten. Hij aapt een Indische Sultan of de Zonnekoning na, die zich op dezelfde wijze lieten bedienen, maar bepaald gek is hij allesbehalve.

— Maar wat betekenen dan die zonderlinge orders aan zijn secretaris, die geen zin hebben, en die tamelijk algemeen bekend zijn, reeds voor je het huis wist binnen te dringen? vroeg Brand verwonderd.

— Dat heeft ook mij verwonderd, zei Raffles, peinzend kijkend naar een verkeersagent, die zoëven een stopteken had gegeven. Wat dat betekent begrijp ik niet, want het heeft niets te maken met zijn zonderlinge praalzucht, die de aanwezigheid van een twaalftal bedienden noodzakelijk maakt. Het is misschien een andere uiting van een soort kinderlijke branie, en dat zullen wij er voorlopig maar voor houden.

De verkeersagent liet zijn uitgestoken arm zakken, en de file auto's stelde zich weer in beweging.

Zij hadden de Cromwell Street bereikt, die niet zeer druk was op dat tijdstip. Zij waren op geen vijftigtal meters van hun huis, toen er plotseling iets

gebeurde, dat hun gedachten een geheel andere en tragische richting gaf.

Op het trottoir liep een man met een brede rug, enigszins gebukt, vrij armoedig gekleed, en die een knaap van een jaar of acht aan de hand hield.

Brand, die naar hem keek, dacht eerst dat de man blind was, en zich door een knaap moest laten leiden, maar dat bleek niet het geval te zijn.

Eensklaps stak deze man, die rustig het trottoir had gevolgd naar het scheen zonder de minste reden de rijweg over, en wat onmogelijk te vermijden was, gebeurde ook, ofschoon Raffles, die de wagen zelf bestuurde, al het mogelijke deed om het te voorkomen, en zijn stuur zover mogelijk omgooide.

Een van de spatborden raakte de man, deze maakte een buiteling, sloeg met het hoofd tegen de trottoirrand, waarop hij bewusteloos bleef liggen.

De jongen, die nog op het trottoir stond, had een scherpe kreet van schrik geslaakt, en stond nu doodsbлек als verdwaasd naar de bewusteloze man te kijken.

Raffles stopte onmiddellijk, en stapte nu uit de auto. Er kwamen enige personen toesnellen, waaronder een agent die niets van het voorval had gemist en zei:

— Doorlopen alsjeblieft. Het is de schuld van de man zelf die niet op het verkeer lette. Hij schijnt er lelijk aan toe te zijn. Ik zal een ziekenauto oppellen.

— Dat hoeft niet vriend, tenminste niet direct, zei Raffles, die zich reeds over het slachtoffer had heengebogen. Ik woon hier vlak bij. Wij zullen hem naar binnen dragen. Ik ben geneesheer,

en kan hem voorlopig verbinden. Als je in de buurt blijft, zal ik je laten zeggen hoe het met hem staat.

Brand had reeds aangebeld en de oude Gaston, de kamerbediende, deed de deur open, keek verschrikt naar het groepje mensen, en ging Henderson, de reusachtige chauffeur halen.

Met diens hulp droeg Brand heel voorzichtig de gewonde binnen, waarop Henderson de auto naar de garage bracht.

Raffles had de knaap bij de hand genomen, die zich dicht tegen hem aandrong, alsof hij begreep dat die man zijn vader zou helpen, en bracht hem binnenshuis.

De agent verzocht met zachte aandrang aan de omstanders zich te verwijderen, en daar er niets meer te zien was, lag een ogenblik daarna de straat daar weer rustig en stil.

Het herenhuis van Raffles in de Cromwell Street was wel niet zo bijzonder groot, maar het had toch een paar looierkamers voor de weinige vrienden, die Raffles er wel eens ontving, en naar een daarvan, op de eerste verdieping gelegen, werd de bewusteloze man heen gedragen, nadat Raffles zich had overtuigd, dat het slachtoffer geen ribben, armen of benen had gebroken. Er was alleen een ernstige hoofdwonde, en misschien wel een hersenschudding.

Onmiddellijk nam Raffles de nodige maatregelen. Hij ontdeed zich van jas en vest, stroopte zijn mouwen op, waste zijn handen met sublimaat, en begon met zijn onderzoek.

Brand keek zwijsend toe, en vroeg zich voor de zoveelste maal af, of er wel een enkel beroep ter wereld was, dat Raffles niet door en door kende, of het in de perfectie wist uit te oefenen.

Een man die zijn bul als geneesheer bezat, zijn diploma van ingenieur, die goed viool speelde, die deel had uitgemaakt van het vliegerscorps in het laatst van de tweede wereldoorlog, en die gezocht werd door de politie van vijf landen.

Brand keek toe, hoe de blanke, gespierde vingers met de zachtheid van een vrouwelijke verpleegster de wond zorgvuldig uitwies en vervolgens met

een schaar het haar over een groot gedeelte van de schedel geheel afknippen.

— Vraag de jongen eens een en ander, zei Raffles zacht, geheel verdiept in zijn behandeling.

Brand legde zijn hand bemoedigend op het hoofd van de jongen, en zei:

— Je hoeft niet bang te zijn, beste jongen. Wij zullen je vader wel weer opknappen. Hoe heet je?

— Jack, mijnheer, antwoordde de knaap zonder zijn blikken af te wenden van het witte gelaat van de bewusteloze.

— En van je achternaam?

De knaap scheen een ogenblik te weifelen, en gaf toen ten antwoord:

— Ze noemen ons allemaal Noname, mijnheer.

Brand keek verbaasd op en zei:

— Wat een vreemde naam. Het betekent eigenlijk: geen naam. Of is dat een bijnaam?

De jongen kreeg een kleur, en stotterde:

— Ik weet het niet goed mijnheer. Zij hebben ons die naam maar gegeven.

Brand wisselde een verbaasde blik met Raffles, die even van zijn werk had opgekeken. Hij vroeg zich af wat het betekende, dat die jongen zijn ware naam niet wist, en dat men zijn vader « geen naam » noemde?

Brand vroeg verder:

— Je gaat toch zeker op school?

— Ja zeker mijnheer, antwoordde de jongen.

— En sta je daar ingeschreven als Jack Noname.

— Ja, mijnheer, reeds zolang als ik die school bezoek. Van mijn zesde jaar af. Ze vroegen vader hoe hij heette, en hij zei dat hij het niet wist. Ik herinner mij dat nog heel goed.

— Nu, dat is heel merkwaardig, mompelde Brand. Je weet toch wel zeker dat die man daar je vader is, is het niet?

— O, mijnheer, riep de jongen. Zou ik dat niet weten? Ik ben toch mijn hele leven bij hem geweest.

— Heb je een moeder?

— Neen, mijnheer; Moeder is al heel lang dood. Ik heb haar nooit gekend.

— Hier is een bloknootje, en hier is een potlood. Schrijf eens met je mooiste

handschrift je naam en je adres op.

— Vol ijver deed de knaap wat hem gezegd was, en met stijve, nog weinig geoefende hand schreef hij op:

« Jack Noname, King Charles Street 17, Whitechapel, naast de kruidenier. »

— Nu, dat is een heel duidelijk adres, prees Brand hem, maar de King Charles Street ligt hier heel ver vandaan. Wat kwamen jullie in deze buurt zoeken?

— Dat weet ik niet mijnheer. Vader en ik lopen wel eens meer zo te wandelen, soms uren lang, vooral zaterdags en zondags.

— Vertelde hij je dan helemaal niet, wat jullie gingen doen?

— Neen, hij zette zijn hoed op, nam mij bij de hand en zei gewoon: « Kom Jack » En toen zijn wij uitgegaan.

— Kun je je niet voorstellen, waarom je vader plotseling de straat overstak?

— Neen, mijnheer, dat doet hij wel meer.

— Wat is het beroep van je vader?

— Hij is opperman, mijnheer. Maar ik word tramconducteur, als ik groot ben.

— Braaf zo, een heel goed voorneemen, zei Brand, hem op de schouder kloppend. Heb je broertjes en zusjes?

— Neen, mijnheer.

Op dit ogenblik liet Raffles een zachte kreet horen. Hij had zich nogmaals over de gewonde heengebogen, en met grote zorg de wond gesondeerd en onderzocht.

Hij stond nu rechtop naast het bed, en hield in een fijn tangetje een uiterst klein voorwerp omhoog, waarnaar hij vol belangstelling keek.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, uit jullie korte gesprek bleek vrij duidelijk dat we hier te doen hebben met een geval van geheugenverlies. Ik meen er ook de reden van te hebben gevonden en het noodlot speelt ons mensen soms toch wel eens rare parten.

Raffles had onderwijl een schaalje gedistilleerd water genomen, spoelde daarin heel voorzichtig het kleine, bebloede voorwerp af, viste het er met het tangetje weer uit, legde het op een

schoon glasplaatje en hield het Brand voor met de vraag:

— Kun je me zeggen wat dat is?

— Wel ik zou zeggen het kan een spijkerpunt zijn.

— Het is een uiterst klein scherfje van een of ander projectiel, Charles, hoogstwaarschijnlijk van een handgranaat. Het ding lag zoëven zo goed als los in de tamelijk diepe wond, onder het schedeldek. De man heeft een nogal dunne schedel, en het mag een wonder heten, dat die val hem niet op slag gedood heeft. Dat scherfje heeft dus wie weet hoeveel jaren op de hersens gedrukt, en juist op dat deel, hetwelk de zetel is van ons geheugen. De gevallen van geheugenverlies in en door de oorlog zijn bij honderden te tellen. Nu eens waren zij het gevolg van een mechanisch letsel, dan weer van ernstige zenuwschokken; in enkele gevallen van louter angst. Vaak vonden de geneesheren zulk een klein scherfje, verwijderden het, en daarmede de oorzaak van de kwaal, en dus de kwaal zelve, maar het kon ook wel eens voorkomen, dat de scherf maar een heel klein wondje maakte en dat de man tegelijkertijd op een andere plek van zijn lichaam ernstig gewond werd. Men vergat dan de kleinigheid aan zijn hoofd, de wonde sloot zich, de man stond van het ziekbed op, maar zonder de minste herinnering aan wat er voor die tijd in zijn leven was voorgevallen. Hij begon dan als het ware voor de tweede keer te leven.

— Je denkt dus dat we hier met een dergelijk geval te maken hebben?

— Geen twijfel aan, Charles. De man viel met zijn hoofd tegen het trottoir, en kan onmogelijk bij die gelegenheid dat scherfje in zijn hersens gekregen hebben. Maar wij zullen ons gemakkelijk kunnen overtuigen, want ik denk de man hier te houden totdat hij zover genezen is, om te kunnen opstaan.

— En als je gelijk hebt, zou hij zich dan plotseling weer alles herinneren?

— Plotseling misschien niet, maar wel bij stukjes en beetjes. Zeg mij eens, beste jongen, weet je of je vader in de oorlog heeft meegevochten?

— Ik weet het niet, mijnheer, maar

Ik geloof het wel. Vader neuriet wel eens liedjes, voor zich heen, en als ik ze op school nazing, zegt de onderwijzer, dat onze soldaten, die bij de grote oorlog in België en Nederland en Frankrijk zongen.

— Maar als soldaat moet hij toch een identiteitsplaatje gedragen hebben? riep Brand uit.

— Het kan best zijn dat hij dat verloren heeft, Charles, anders zou hij toch op zijn minst zijn ware naam dragen, zei Raffles. Jack, heb je thuis nooit eens een benen plaatje gezien, zo groot als een vijf shillingstuk, met zwarte letters en cijfers er in gekrast?

De jongen dacht een ogenblik na, en antwoordde toen:

— Nu u mij het zegt, ik geloof dat ik heel lang geleden wel eens gespeeld heb met zo'n ding, maar waar het gebleven is, weet ik niet.

— Wonen jullie al lang in die zelfde straat, en datzelfde huis?

De jongen moest even nadenken, voor hij antwoordde:

— Ik denk een jaar of vier, of vijf, mijnheer. Maar mag ik u nu ook wat vragen?

— Vraag maar op Jack.

— Het is toch niet ernstig met vader? Hij zal toch niet dood gaan?

— Ik geloof het niet, Jack. We zullen proberen hem beter te maken. Binnen een week zal hij een stuk opgeknappt zijn.

HOOFDSTUK III

HET TESTAMENT

Er waren twee dagen verlopen sedert 't ongeval. De patiënt was een paar malen uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, de tweede keer had hij zelfs een paar onverstaaubare woorden gemompeld, maar hij sliep zeer veel, en het was gelukkig een normale slaap, zoals Raffles constateerde. De kleine Jack had een mooi kamertje gekregen, en voelde zich heel gelukkig in dat prachtige huis, want James Henderson had zich een echte vriend getoond, nam hem vaak mee naar de garage en de tuin, en wijdde hem zo'n beetje in de geheimen van de automobielmotor in, liet hem wat helpen in de tuin, en in die tweemaal vier en twintig uren had hij van Jack een jongen gemaakt, die hem verafgoodde om zijn geweldige kracht en zijn talloze kunstgrepen.

Maar vaak zat hij ook aan het bed van zijn vader met een boek, en waakte over hem.

Het was op de avond van die tweede dag, dat Raffles in de stilte van de bibliotheek tot Brand zei:

— Luister eens, Charles: wij mogen intussen de zaken niet verwaarlozen. Je weet wat mijn plannen waren ten aanzien van Henry Meredith. Ik ben nu op de hoogte van zijn huis, en zijn rijkdommen, en ik weet ook, dat hij de verkeerde gewoonte heeft, aanzienlijke waarden in zijn brandkast te bewaren. De man wordt oud, en ik weet, dat hij dezer dagen zijn testament heeft gemaakt. Het kan niet anders of alles moet aan zijn twee neven komen. Het is dus zaak, dat ik, voor het zover is, mijn slag sla. Die neven konden wel eens heel wat minder nonchalant met hun bezit omspringen dan die oude zonder-

ling met zijn stoet van bedienden.

— Dat ben ik niet je eens. Wanneer moet het gebeuren?

— Nog deze nacht, die zeer donker zal zijn, als mijn kalender mij niet bedriegt. Er is geen maan, en daarenboven is het stormachtig weer, en de lucht is betrokken.

— Moet ik meegaan?

— Dat wil zeggen: ik zou je gaarne uitnodigen om mij te vergezellen, gaf Raffles ten antwoord, maar je weet dat ik je nooit wil dwingen.

— Heeft de patiënt geen toezicht nodig?

— Henderson zal bij hem waken, en natuurlijk wachten wij tot de kleine Jack slaapt. Ik zou voor geen geld ter wereld willen, dat de knaap iets zou vermoeden van hetgeen wij gaan doen. Overigens hoop ik binnen enkele uren al weer terug te zijn.

— Stel je je het niet wat al te gemakkelijk voor? Mij dunkt dat wij bij iedere stap over een bediende kunnen struikelen.

— Stel je gerust, Charles. Er zijn er maar vijf interns, en die hebben allen hun verblijf op de zolderverdieping, met uitzondering van de Butler Briggs, die zijn kamer heeft op dezelfde etage als zijn baas.

— Maar die kan het ons lastig genoeg maken, dunkt mij.

— Dat geloof ik niet. De man is oud en hardhorend. Natuurlijk heb ik mij daarvan overtuigd. Daarenboven is de werkkamer gelijkvloers. Wanneer wij met wat zorg te werk gaan, zal niemand ons storen.

Brand zuchtte. Nog altijd waren deze soort ondernemingen hem zeer on-

aangenaam, want hij kende er maar al te goed de gevaren van, ondanks de weergaloze bekwaamheid van Raffles.

Het was omstreeks elf uur in de avond en de kleine Jack sliep al bijna twee uur, toen de twee vrienden het huis verlieten na zich overtuigd te hebben dat de patiënt sliep, en Henderson op zijn post was.

Zij waren in avondtoilet, en hadden niets bij zich, tenminste niet zichtbaar, maar in de diepe zakken van hun wijde regenmantels bevond zich alles wat zij zouden kunnen nodig hebben bij wat Raffles noemde: « Een simpel uitstapje. »

Van een voertuig maakten zij ditmaal geen gebruik, want de afstand te voet bedroeg ternauwernood een half uur.

Zij bereikten het huis van de beurskoning aan de achterzijde, juist toen Big Ben in de verte zijn twaalf galmende slagen deed horen.

Het huis was aan de achterzijde gescheiden van een openbaar gebouw door een grote tuin en een lage muur, en het was voor een man als Raffles al zeer gemakkelijk dat gebouw binnen te dringen, waarin zich zelfs geen nachtwaker bevond, omdat er nooit iets van waarde te vinden was, en de zaken die men er behandelde voor een dief van hoege-naamd geen belang waren.

Toen zij eenmaal in dat gebouw waren, ging het overige als het ware van zelf. Zij kwamen op een donkere binnenplaats en maakten gebruik van een paar ledige pakkisten die daar stonden, om zonder enige moeite over de tussenmuur te klimmen.

In de tuin was het zo donker, door de hoge bomen en de donkere lucht, dat Raffles Brand bij de hand over het gras naast het smalle pad moest voeren tot vlak voor de achterdeur.

Een arm man, die niets te verliezen heeft, had nauwelijks minder voorzorgen kunnen nemen dan de oude Meredith, die zijn eigen bezit niet kende. Er was geen waakhond, er waren geen alarmtoestellen, en de achterdeur had slechts één zeer gewoon slot, en wel is waar een grendel maar die leverde Raf-

fles al heel weinig moeite op. Hij wist van buiten af, op de gebruikelijke wijze door een kleine opening in het hout te boren, ter hoogte van de grendel, en in een lus van staaldraad de knoop daarvan te vatten, zodat hij de grendel uit de schuif kon trekken.

En nu stonden zij in het huis dat stil was en duister als een graf.

Raffles had de deur voorzichtig weer gesloten, luisterde enige ogenblikken, en knipte toen pas zijn zaklantaarn aan.

Half geleid door zijn instinct, half door zijn scherpe ogen, ging Raffles de trap op, die voor de bedienden bestemd was en naar de achterzijde van de eerste verdieping voerde.

Daar aangekomen, bleven zij nogmaals staan, om te luisteren. Brand wilde reeds verder gaan, toen Raffles plotseling zijn lamp doofde en zijn hand op de arm van Brand legde. Deze stond dadelijk onbeweeglijk stil, wel wetende wat dit gebaar betekende. Hij zelf hoorde niets, maar hij wist zeker dat Raffles met zijn verbazend scherp gehoor het een of ander moest hebben gehoord in het huis waarin schijnbaar alles in vaste slaap was.

Er verliepen een paar minuten, en toen bracht Raffles zijn mond dicht bij het oor van Brand, en fluisterde:

— Naar het schijnt is Meredith in strijd met zijn gewoonten, nog niet naar bed, tenminste ik hoor hem nog in zijn werkkamer. Wij zullen eens gaan zien wat het is. Meestal ligt hij om tien uur al onder de wol.

Brand voelde zich bij de hand vatten en onhoorbaar gingen zij toen in een schier tastbare duisternis verder. Tien passen van de plek, waar zij hadden geluisterd, maakte Raffles opnieuw halt, en scheen ergens over na te denken.

Toen keerde hij zonder iets te zeggen op zijn schreden terug. Brand had het gevoel, dat zij nu een soort omtrekken-de beweging maakten.

Even later bleek het dat hij goed gezien had.

Raffles had de deur geopend van een vertrek, dat als rookkamer was ingericht, en dat heel flauw werd verlicht

door een schijnsel, dat door het enige raam van de straat naar binnen drong. Er moest daar ergens een straatlantaarn staan.

Maar in de werkkamer zelve moest licht branden, want door de tussendeur, die heel even kierde, was een lichtende streep zichtbaar.

Voorzichtig en onhoorbaar slopen de twee vrienden op die deur toe, en probeerden naar binnen te kijken.

Dat gelukte echter pas nadat Raffles de deur een ietsje verder had open geduwd.

En wat zij daar nu zagen was, ondanks de eenvoud van het schouwspel, wel in staat om hen te verrassen.

Want bij het grote schrijfbureau stond volkomen rustig, en met een sigaret in de mond, een heer in avondtoilet, die zijn jas en hoed over een stoel had gelegd en een groot vel papier aan het lezen was.

Hij stond met zijn rug naar de beide indringers toegewend, en van zijn gezicht was niets anders te zien dan een stukje van een grote, met hoorn omrande bril met dikke stelen.

Wat hij las scheen zijn aandacht geheel in beslag te nemen, want hij bewoog zich niet, het dikke papier ritselde nauwelijks in zijn hand en toen zijn sigaret zover was opgebrand, dat hij het peukje moest uitdrukken, deed hij dat zonder zijn lectuur te onderbreken.

De man had dik zwart haar dat echter op de schedel danig kaal begon te worden.

Toen hij met zijn lectuur tot onder aan het vel was gekomen, mompelde hij iets in zich zelf, liet het papier uit zijn hand glijden, en bleef voor zich uitstaren, terwijl hij langzaam de bril van zijn neus nam, in een foudraal deed en in zijn binnenzak liet glijden.

Hij bleef zo een korte poos staan, nam toen haastig het vel papier weer op, deed het in een grote, gele enveloppe en maakte die zorgvuldig dicht door middel van een potje plaksel, dat op de tafel stond. Vervolgens ging hij in de grote bureaustoel zitten en zette zich aan een werkje, dat veel aandacht scheen

te vergen.

In de halve duisternis keken de twee mannen achter de deur elkander verwonderd aan.

De onbekende daarbinnen hechtte vervolgens een zegel aan de achterzijde van het couvert vast, ditmaal door middel van een zakmes, dat hij warm maakte in de vlam van een kaars, die waarschijnlijk voor het zegelen was gebruikt.

Bij dat alles bleef hij voortdurend met zijn rug naar de twee, door de kier van de deur glurende vrienden gewend.

Toen hij klaar was, opende hij een lade, legde daarin de enveloppe, drukte de lade dicht, draaide de sleutel in het slot om, en stak deze in zijn zak. Dat alles was onhoorbaar en vlug in zijn werk gegaan.

De man stond nu haastig op, en nam jas en hoed van de stoel.

Daarbij kregen Raffles en Brand heel even, nauwelijks een onderdeel van een seconde zijn gezicht van terzijde te zien.

Het volgende ogenblik had hij de kamer, na bij de deur de schakelaar te hebben neergedrukt onhoorbaar verlaten.

Raffles bleef nog enkele minuten staan waar hij was, zonder zich te verroeren en maakte pas een beweging naar het raam, toen hij heel dichtbij het geluid hoorde van een auto, die snel wegreed.

— Dat zal hij wel geweest zijn, zei Raffles heel zacht.

Ik ben buitengewoon benieuwd, Charles, wat hij daar te bestuderen had, en wat hij geschreven heeft.

Zonder zelfs het antwoord van Brand af te wachten, deed hij de tussendeur verder open, wierp even een blik naar de ramen, waarvoor de gordijnen stijf waren dicht getrokken, maakte licht, en zette zich aan de schrijftafel.

Hij wreef even tastend met een vingertop over het slot van de lade, die zoëven was geopend en fluisterde glimlachend tot Brand:

— Wij zullen eens zien of het een moeilijk slot is.

— Misschien was het dat wel, maar dan toch niet voor John Raffles. Vijf

minuten waren voor hem voldoende, om het slot met een zijner fijne lopertjes te openen.

Hij nam er de enveloppe uit, bekeek deze even, en zei toen hoofdschuddend:

— Dat is slecht afgewerkt. Toen hij dit deed, was de man zeker veel minder kalm. Hij heeft ook veel te veel plaksel gebruikt, met het gevolg, dat ik er zoals je ziet, heel weinig moeite mee heb, het couvert weer te openen.

Inderdaad, onder het spreken had Raffles een in de vlam van de kaars warm gemaakt stalen vouwbeen, eerst onder het zegel, daarna tussen het papier en het omslag gebracht, en kon nu het papier uit de enveloppe halen.

Hij had het papier nauwelijks opengevouwen, of hij fluisterde:

— Ik dacht het al half en half... een testament. En het dateert van gisteren, naar ik zie. Ik moet zeggen dat de oude heer wel erg lang gewacht heeft voor hij dit testament maakte ter herroeping van een vorig. Laat eens zien, ja het is zoals ik zeg. En, Charles, dit document ziet er volstrekt niet uit alsof het is opgesteld door iemand die niet

meer over zijn verstandelijke vermogens beschikt. Trouwens, in de aanhef tref ik de gewone uitdrukking aan: « In het volle bezit zijner geestvermogens ». Om welke reden hij zich dan wel eens zo dwaas aanstelt, valt nog steeds op te helderen.

— Wie zijn de erfgenamen? vroeg Brand.

— O, er schijnen er nogal enigen te zijn, want hij schenkt grote legaten weg maar de voornaamste erfgenamen zijn die twee neven.

— Wie kan die man geweest zijn, die zoveel belang in dat testament stelde?

— Ik heb er niet het flauwste denkbeeld van, Charles, maar de man die hier stond was ontevreden over de inhoud er van, dat was duidelijk te zien. En nu wij aan onze nieuwsgierigheid voldaan hebben, zullen wij met je goedvinden eens gauw aan het werk gaan.

Raffles maakte snel en handig de enveloppe weer dicht, deed deze in de lade, en had twee minuten later al zijn aandacht geconcentreerd op de brandkast.

HOOFDSTUK IV

GEWROET IN HET DUISTER

Er waren vier dagen verlopen sedert deze inbraak, waarvan de dagbladen naar men zich zal kunnen voorstellen, heel wat ophef maakten, want het gestolen bedrag was niet alleen zeer groot meer dan elfduizend pond sterling, maar de persoon van de voormalige beurskoning was wel geschikt, een pikant tintje aan de zaak te geven om wat plaatsruimte te besteden aan deze inbraak, waarvan de daders trouwens onvindbaar bleven.

In de ochtenduren van die vierde dag zag Raffles tot zijn blijdschap en voldoening voor het eerst een uitdrukking in de ogen van zijn patiënt, die hem hoop gaf op een volledig herstel van de man, die buiten zijn schuld bijna zijn slachtoffer was geworden. Hij trok een stoel bij het bed, nam er op plaats, legde zijn koele hand op het onbedekte gedeelte van het voorhoofd van de man en vroeg:

— Voel je je nu wat beter, vriend?

De man gaf niet dadelijk antwoord, liet zijn ogen met een uitdrukking van grote verwondering door het vertrek dwalen, richtte zich op een elleboog een weinig op, en zei toen:

— Waar ben ik? Dit is het vreemdste

dat ik mij kan voorstellen. U zult mij misschien uitlechen, als ik u verklaar, dat ik, toen ik zoëven uit mijn slaap ontwaakte, meende dat ik in een loopgraaf lag, en naar mijn geweer wilde grijpen, omdat ik dacht dat de aanvalsfluit van de luitenant had geklonken. Hoe kom ik hier? Ben ik gewond? Ernstig? Wordt er nog steeds gevochten? Zal die ellendige oorlog dan nooit eindigen?

Raffles stond op en zei op ernstige toon:

— Vriend, de oorlog is, Gode zij dank, reeds lang afgelopen. Hij duurde vijf volle jaren en bijna vijftien jaren geleden werd de vrede getekend. Luister, dan zal ik je alles vertellen.

Raffles begon zijn verhaal, dat een aanvang nam, op de dag, waarop de patiënt door een granaatscherf werd gewond en dat eindigde bij zijn aanrijding.

De man verzonk, nadat Raffles opgehouden had met spreken, in diep gepeins, toen hief hij het hoofd eensklaps op, en zei:

— Heb ik... ja... ik had een zoon. Mijn arme jongen, wat zal die al die jaren aan mij hebben gehad?

— Meer dan je denkt, Mr. Noname. Al was je je geheugen kwijt, voor de jongen ben je heel goed geweest, dat verklaart hij zelf. Hij houdt innig veel van je.

— Waar is hij, mijnheer?

— In mijn huis hier. Aanstonds zul je hem zien. Je moet eerst wat tot rust komen. Ik behoef je niet eens te vragen, of je nu nog iets weet van de verlopen jaren?

— Op het ogenblik herinner ik mij niets. Volstrekt niets. Zoëven was het mij nog, alsof ik in de modder van de loopgraven lag, alsof ik de mufte lucht rook van het gasmasker, alsof mijn handen nog pijn deden van het prikkeldraad en het voortdurende graafwerk, nachten achtereën.

— En wat aan je verwonding voorafging, kun je je daarvan iets herinneren? Zou je bijvoorbeeld kunnen zeggen, waar je compagnie op het tijdstip van dat noodlottige gevecht lag?

— Even nadenken... ja... ja... nu weet ik het weer, riep de man in het bed uit. Wij lagen niet ver van Compiègne.

— Weet je misschien ook nog van welk regiment jouw compagnie deel uitmaakte?

— Van het vierde Kings Rifles, riep de man opgewonden.

— Alles van je huwelijk is je natuurlijk ontgaan? Maar de hoofdzaak is... kun je je iets herinneren van de moeder van je kind?

— Niets, mijnheer, zei de man dof. Het is onbegrijpelijk. Er schieten mij dingen te binnen uit mijn schooltijd, uit mijn studententijd, al het vreselijke uit het begin van de oorlog, tot dat ik tegen de grond werd gesmeten en van dat ogenblik tot nu toe is het een groot, duister, bodemloos gat.

Raffles wendde zich naar hem toe, en vroeg vol spanning:

— Maar als je dat alles uit je jeugd nog weet te herinneren, dan moet je ook je ware naam weten.

— Die weet ik ook zeer goed, zei de man volkomen rustig, en met een kalme stem: Ik heet Donald Meredith, en ik ben een zoon van Henry Meredith.

Raffles had sterke zenuwen, maar deze plotselinge en onverwachte mededeling ontlokte hem toch een kreet van verrassing. Daar lag dus de man, wiens vader hij nog geen vier dagen geleden beroofd had van een bedrag, dat de rijkgaard zelf nauwelijks zou missen, maar waarmede hij, Raffles, honderden kon steunen en bijstaan.

Twijfelen deed Raffles geen seconde. Niet alleen was het ondenkbaar dat de patiënt zo eensklaps een naam verzon, maar daarenboven, nu hij goed toekeek, trok hij inderdaad op de oude Meredith. De vorm van het hoofd, de smalle, enigszins gebogen neus, dezelfde, tamelijk diep liggende ogen, die ook dezelfde kleur hadden... Indien ooit een zoon op zijn vader leek, dan deed Donald Meredith het op de zijne.

— En bijna op hetzelfde ogenblik dat hij zich verheugde over die terugkeer tot het leven van een doodgewaande, kwam plotseling de gedachte bij Raffles op, dat het ondanks de gelijkenis zeer moeilijk zou zijn, en misschien wel onmogelijk, om die man daar in het bed in zijn rechten te herstellen, want hij bezat letterlijk niets waarmede hij kon bewijzen wie hij was.

Als hij tenminste het militaire identiteitsplaatje nog maar bezeten had, waarop zijn stamboeknummer vermeld stond, dan zou dat misschien al voldoende zijn geweest. Maar het was weg. Toen viel hem in hoe de jongen verteld had, als kind met dat plaatje te hebben gespeeld. Het loonde in ieder geval de moeite, eens een onderzoek te gaan instellen in dat huis in de King Charles Street. Raffles deelde hem dat met een paar woorden mede, maar wees hem ook op de moeilijkheden, die te wachten waren. Toen liet hij Jack roepen en voor het eerst zag Donald Meredith met zijn eigen ogen en met een geheel andere geest de knaap, voor wie hij altijd dezelfde was gebleven.

En terwijl de tot het leven teruggekeerde man de jongen met tranen in de ogen aan zijn borst drukte, verliet Raffles zacht de kamer.

Hij vond Brand aan de ontbijttafel verdiept in de lectuur van de Daily Ex-

press, zodat zijn vriend zijn binnenkomst niet eens scheen op te merken.

Pas toen Raffles vlak tegenover hem stond keek hij langzaam op van zijn blad, en Raffles zag een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van Brand.

— Iets bijzonders gebeurd? vroeg Raffles zich aan tafel zettend.

— Vijf dagen geleden zou het bericht mij waarschijnlijk weinig gezegd hebben, Edward, maar vandaag is het zeker merkwaardig. Cedric Bishop is dood.

— Dank je voor de mededeling, maar wie is Cedric Bishop?

— Dat is waar, daarmee had ik moeten beginnen. Cedric Bishop is een neef van de oude Meredith.

Nu was direct de belangstelling van Raffles gewekt. Hij keek Brand met zijn grote grijze ogen aandachtig aan, en vroeg:

— Is dat plotseling gebeurd? Wat is de oorzaak van zijn dood?

— Aan boord van zijn zeiljacht. Hij maakte een tochtje met een klein gezelschap, waarbij ook de andere neef van de oude Meredith was, een zekere Irwin Bayley. Bij het kruisen voor de kust raakte er op onverklaarbare wijze een talie los, en Cedric Bishop kreeg de zware gaffel op het hoofd, en was bijna onmiddellijk dood.

Raffles spitste de lippen en liet een lang, veel betekenend gefluit horen.

Hij trommelde even met zijn vingers op het tafelblad, en staarde recht voor zich uit.

Toen zei hij langzaam:

— Het is bijna niet te geloven, Charles, hoe zeer het hunkeren naar geld de mens kan doen afdalen tot een koelbloedige moordenaar. Weet je wat er in het testament stond?

— Dat heb je mij nog niet verteld.

— De oude Meredith benoemt daarin zijn beide neven Bayley en Bishop tot zijn voornaamste erfgenamen. In geval een hunner overlijdt, voor de erflater zelf sterft, erft de langstlevende. Dat is in dit geval dus Bayley, en hij was het, die kennis nam van het testament van zijn oom, dat waarschijnlijk pas enkele dagen tevoren was opgesteld. Wie weet hoe lang de oude

man nog in de waan verkeert, dat zijn enige zoon nog wel eens zou komen opdagen. Mij dunkt dat de samenhang heel duidelijk is. Er is hier geen sprake van een ongeluk. Het is opzet geweest. Bayley heeft zijn neef eenvoudig lafhartig vermoord. En nu mag de oude Henry Meredith wel oppassen, anders kon hij er ook wel eens aan gaan.

— Dat zou afschuwelijk zijn, riep Brand uit.

Raffles haalde de schouders op, en zei op koude toon:

— Er worden wel meer afschuwelijke daden bedreven om in het bezit te komen van geld. Ben je het met me eens? Ik bedoel wat de moord aangaat?

— Het is best mogelijk, maar hoe zal het te bewijzen zijn?

— O, wat dat betreft, dat is mijn laatste zorg. Als ik bewijzen nodig heb zal ik ze ook wel weten te leveren. Er zijn andere bewijzen nodig, die van veel groter belang zijn, namelijk die, waaruit zal moeten blijken, dat onze patiënt inderdaad de zoon is van Henry Meredith.

— Er is een sterke gelijkenis, tussen die beiden, nu ik er goed over nadenk, Edward.

— Dat is niet voldoende. Er gelijken wel meer mensen op elkander, die zelfs niet in de verte verwanten van elkander zijn. Het kan alleen dienst doen ter aanvulling van ander bewijsmateriaal, en dat zal heel wat krachtiger moeten zijn. Ja, als wij het identiteitsplaatje maar hadden.

— De jongen zegt dat hij er als kind mee gespeeld heeft, merkte Brand peinzend op.

— Maar naderhand is het zoek geraakt, dus daaraan hebben wij niet veel. Nu, wij kunnen er in de King Charles Street eens naar zoeken en ook de jongen nog eens ondervragen. Ben je klaar. Dan zullen wij eens zien hoe die twee het maken.

De twee vrienden stonden op en begaven zich naar de kamer waar hun patiënt lag. Jack zat naast zijn bed, en Meredith hield de hand van de jongen vast, en keek hem aan, terwijl hij tot hem sprak op een zachte toon.

Het was een wonderlijk schouwspel, vond Brand. Voor die knaap was de man, die daar lag, nog altijd dezelfde, maar voor die man was het, alsof hij zijn zoon nooit gezien had, alsof hij hem nu voor het eerst toesprak, ondanks het feit, dat hij negen jaren lang aan zijn zijde geleefd had. Meredith zweeg, zodra Raffles en Brand binnenstapten, en zei glimlachend:

— Jack vertelt mij daar zeer merkwaardige verhalen, mijnheer. Ik woon in de King Charles Street, zegt hij en ik ben opperman. Maar hoe vreemd, dat ik mij alleen mijn leven kan herinneren als student, als leerling van de militaire academie, als zoon van een welgestelde vader. Zoudt u denken, dat de oude man nog leeft?

De ogen van de man waren vol spanning op het gelaat van Raffles gevestigd en hij verbleekte, toen deze kalm antwoordde:

— Henry Meredith leeft, en woont hier in Londen.

— Maar dan moet ik mijn vader toch zo spoedig mogelijk gaan opzoeken, riep Meredith opgewonden. Wij hebben het altijd goed met elkander kunnen vinden. Mijn vader hield veel van mij, dat weet ik.

— Ik begrijp uw verlangen, zei Raffles ernstig, maar bedenk, dat uw vader u in meer dan zestien jaren niet gezien heeft. Gij moet sterk veranderd zijn, want gij zijt bijna nog als knaap de oorlog in gegaan, en nu zijt gij een man, die met harde handarbeid jarenlang zijn brood heeft verdiend. Gij moet onherkenbaar veranderd zijn. En hoe zult gij bewijzen, dat gij de zoon zijt van Henry? Hebt gij papieren, bewijsstukken, brieven, een ring? Hebt gij uw militaire identiteitsplaatje?

Meredith liet zijn hoofd weer in het kussen terugvallen, sloot de ogen, en zuchtte diep.

Toen zei hij langzaam:

— Het is waar, niets van dat alles bezit ik. En toch zou ik zo dolgraag de oude man terugzien. Ik zeg u, met de hand op mijn hart, het is mij niet om het geld te doen. Ik weet niet hoe het komt, maar dat heeft voor mij geen

aantrekkingskracht meer. Als ik genoeg had om mijn jongen een goede opvoeding te kunnen geven, dan zou ik ruimschoots tevreden zijn.

— En daartoe zullen wij ons best doen hernam Raffles ernstig. Luister eens Jack, je moet eens je best doen, om je vader te helpen. Kom eens bij mij, jongen.

Raffles was gaan zitten, en de knaap kwam onbeschroomd op hem toe. Raffles vatte hem bij de ellebogen, trok hem tussen zijn knieën, en keek hem met zijn dwingende, doorborende ogen ernstig aan. Toen zei hij:

— Je hebt mij verteld van het kleine schijfje van ivoor, waarmede je als kind speelde. Het is van heel groot belang voor je vader, dat dat plaatje wordt teruggevonden. Kun je je helemaal niet herinneren waar dat gebleven is? Wanneer je het voor de laatste maal hebt gezien? Is dat lang geleden?

De jongen dacht zichtbaar met inspanning na, tuurde naar de grond, prevelde een paar woorden, keek dan weer naar de zoldering, en begon toen in afgebroken zinnen te praten.

— Ik speelde er mede, toen het een erg koude winter was, dat weet ik zeker. Moeder zei dat ik niet zo dicht bij de kachel mocht komen, die dagen achtereen gloeiend stond. En op school zeggen ze dat het drie jaren geleden net zo'n winter was, wacht eens, toen kwam er een heer binnen, en die ging bij de tafel zitten en sprak met moeder, die toen erg ziek en zwak was, ja, nu weet ik het opeens weer. Toen moeder dood was kwam die heer weer terug, en wéér speelde ik met mijn benen schijfje en hij nam het lachend in de hand, en liet het draaien en tolleren op de tafel. Ik geloof niet dat ik het later nog eens heb gezien.

— Doe je best eens, om mij die heer te beschrijven. Hoe zag hij er uit?

Jack kneep zijn ogen dicht en sprak toen rad:

— Hij was lang en mager met donkere ogen die hem diep in het hoofd lagen en hij had een gele gelaatskleur, alsof hij geelzucht had. Hij had een heel grote neus, een beetje krom, en van

die knokige vingers, niet prettig om naar te kijken.

Raffles en Brand hadden een snelle blik met elkander gewisseld. Schemerig nog begon de waarheid tot hen door te dringen. Een lange magere man hadden zij pas kort geleden in een zeker vertrek gezien, laat in de nacht, weliswaar op de rug, maar de knokige vingers hadden zij duidelijk gezien. De vingers die het testament hadden vastgehouden.

De stem van Raffles was volmaakt rustig, toen hij aan de nieuwsgierig luisterende patiënt vroeg :

— Vertel mij eens, Mr. Meredith, hebt gij neven?

— Ja zeker. Bayley en Bishop. Bayley diende tegelijk met mij, maar niet

in hetzelfde regiment. Toch zagen wij elkander wel eens.

— Goed. Ik geloof dat het nu niet lang meer zal duren, of gij zult in uw rechten hersteld worden.

Hij gaf Brand een wenk, stond op, en samen verlieten zij het vertrek. Zodra zij in de werkkamer van Raffles stonden, zei deze levendig :

— Het is dunkt mij zo klaar als een klontje. Bayley moet bij toeval 't spoor van de zoon van Henry Meredith hebben teruggevonden, hij heeft ontdekt in welke toestand hij zich bevond, maar voor alle zekerheid heeft hij hem zijn laatste bewijsstuk ook nog ontstolen. Komaan Charles, wij zullen dit allen eens recht gaan zetten.

HOOFDSTUK V

EEN GESPREK DAT GEVOLGEN HEEFT

Irwin Bayley bewoonde niet ver van het huis van zijn oom een groot gedeelte van een fraaie flat.

Hij was vrijgezel gebleven, en leidde het leventje van zeer vele jonge lieden die geen vaste werkring hebben, en op een enigszins geheimzinnige wijze aan de kost komen.

Bayley hield er een auto op na, een huisknecht, en hij was lid van een vrij dure club.

Dat alles kostte veel geld en het ontbrak hem vaak aan contanten.

Men fluisterde dat hij letterlijk door zijn schuldeisers belegerd werd, en dat een rijk huwelijk voor hem de enige uitweg zou zijn.

Op zekere ochtend, twee dagen na de

ondervraging van Jack Meredith door Raffles, had Irwin Bayley juist zijn toilet beëindigd, toen zijn bediende hem het bezoek aankondigde van een heer, wiens naam volgens zijn visitekaartje luidde: « Bernard Hickory. »

Bayley, die juist uit een vaas vers gesneden bloemen een gardenia getrokken had, en deze in zijn knoopsgat stak, vroeg knorrig:

— Wie is die man, Shrub? Een be-
renleider?

— Neen mijnheer, verzekerde de bediende met een glimlach. Ik heb hem nooit gezien. Hij maakt een keurige indruk. Zal ik hem binnen laten?

Onverschillig haalde Bayley de schouders op, maar hij zei toch:

— Ja, goed. Laat die man dan maar hier komen.

De bediende ging heen, en opende een ogenblikje later de deur weer voor de bezoeker, een rijzig man met grijs haar en bakkebaardjes, die een veel gebruikte aktetas bij zich had, maar er overigens inderdaad keurig uitzag in zijn jacquet, een streepjesbroek met een onberispelijke vouw er in.

Bayley begon dadelijk, en niet erg beleefd:

— Ik verzoek u het kort te maken. Ik ben vanochtend zeer bezet. Wat wenst u?

De bezoeker was heel kalm gaan zitten, zonder daartoe uitgenodigd te zijn, en begon te spreken. Heel langzaam en afgemeten, en sterk door zijn neus.

Onder het spreken haalde hij een stapeltje papieren uit de tas, legde ze op tafel, zette een leesbril op zijn neus, en bladerde in de papieren:

— Mijn naam is, zoals mijn kaartje reeds uitwees, Bernard Hickory. Dat ik u tamelijk vroeg in de ochtend bezoek, heeft een reden. Ik doe dat in de wetenschap, dat ik u dan zeker thuis zal treffen. Uw levenswijze is mij bekend. De aard daarvan heeft mij er zelfs min of meer toe gebracht, u met mijn bezoek lastig te vallen. Ik geloof echter dat het in uw voordeel zal zijn, als wij met elkander tot overeenstemming komen.

Bayley had met toenemende verbazing geluisterd, en zei nu, met hoog opgetrokken wenkbrauwen:

— Heb ik u goed verstaan? Tot overeenstemming komen? Wat is dat voor een zonderlinge uitdrukking? Wat bedoelt u daarmee?

— Dat zal u aanstonds wel duidelijk worden, mijnheer Bayley. Zoudt u niet liever ook gaan zitten? Misschien is ons gesprek wel van enige duur, ofschoon dat geheel van u zal afhangen.

— Ja, dat geloof ik ook, zei Bayley met een schamper lachje. En als u het goed vindt, zal ik liever blijven staan. Mag ik u verzoeken, terzake te komen?

— Zoals u wenst. Terzake dus, om

uw eigen woorden te gebruiken. Mijnheer Bayley, ik ben verzekeringsagent.

Het bloed steeg Bayley naar het gelaat en hij zei nijdig:

— En u waagt het, zonder dat eerst te vermelden mij hier lastig te komen vallen? Dat vind ik een grote brutaliteit mijnheer. Ik verzoek u, ommiddellijk te vertrekken. Mijn tijd is te kostbaar, om die te besteden aan bezoekers van uw slag.

— Blijf bedaard, mijnheer Bayley, zei de bezoeker heel kalm. Dat uw tijd zo bijzonder kostbaar is, neem ik, om te beginnen, niet zo voetstoots aan, maar laat mij u zeggen, dat ik maar niet zo'n gewone verzekeringsagent ben. Ik ben namelijk een specialist in verzekeringen tegen een bijzonder soort ongevallen.

— Dat kan mij niets schelen, mijnheer, zei Bayley woedend. Ik ben verzekerd tegen brand en inbraak, als u het weten wilt, en dat vind ik ruimschoots voldoende.

— Maar dat is een grote vergissing, mijnheer, riep de bezoeker verontwaardigd. Dat is vooral in uw geval lang niet voldoende.

— En waarom speciaal in mijn geval?

— Wel, omdat u juist een bijzondere verzekering nodig hebt.

— Alstublieft, mijnheer houd op met die flauwiteiten, of zeg mij eindelijk wat u wilt.

— Daar ben ik juist voor gekomen. Ik wil u verzekeren, en wel in het bijzonder tegen scheepsongevallen.

— Tegen scheepsongevallen? herhaalde Bayley verwonderd. Maar ik ben helemaal niet van plan een zeereis te maken.

— Dat is best mogelijk, maar u hebt een auto, u rijdt paard, vandaag of morgen koopt u een zeiljacht en dan kan het toch zeer goed voorkomen, dat er dan, bij voorbeeld, een mast breekt, of een gaffel naar beneden komt, of een zeil uit het touwwerk slaat, of een zeil u bij een rukwind onverhoeds in de lendenen treft en over boord werpt.

Bayley was op dat ogenblik juist bezig, een sigaret aan te steken; hij knipte zijn aansteker dicht, wendde langzaam zijn mager gelaat naar de bezoeker toe. De ogen waren eensklaps als het ware overtoegen met een dof floers, toen hij de verzekeringsagent strak aankweek, en heel langzaam tegenover hem op een stoel ging zitten.

De bezoeker sloeg zijn ogen niet neer, en zo keken de grijze en de zwarte ogen elkander een poosje aan, totdat Bayley een kort lachje liet horen, het ene been over het andere sloeg, de aansteker weer te voorschijn haalde, de sigaret aanstak, en zei:

— Wel, dat is inderdaad iets buitengewoons. U verzekert dus tegen ongevallen aan boord van schepen. Nu, dan zijt gij bij mij toch aan het verkeerde adres want zeilen trekt mij niet erg aan.

— Misschien niet, nu niet althans, maar als gij een uitnodiging ontvangt van een uwer vrienden, kunt gij moeilijk weigeren. En het zou voor die vriend een vreselijke slag zijn, als gij werdt getroffen door een zware gaffel, zoals dat, bij voorbeeld, pas twee dagen geleden met uw neef Cedric Bishop is gebeurd. Ja, gij zult wel begrijpen dat wij, verzekeringsagenten, dergelijke ongelukken nauwkeurig noteren.

— Werkelijk? vroeg Bayley afgemeten.

— Natuurlijk, zei de bezoeker. Dat geval van Mr. Bishop, bij voorbeeld wekte vooral onze belangstelling, omdat het zijn eigen zeiljacht was, en niet dat van een ander. Men zou toch zeggen, dat hij die boot door en door moet hebben gekend, en er wel voor zal hebben gezorgd, dat al 't touwwerk in orde was. En toch valt het hele grootzeil pardoos naar beneden, juist als hij bij de mast staat. Het lijkt er waarachtig veel op, dat het geen ongeluk is geweest.

Er liep slechts heel even een korte rilling over het gele gelaat maar de stem van Bayley was volkomen rustig toen hij zei:

— U kunt van alles veronderstellen, waarde heer. Zijn daarvoor bewijzen? Het bleef een ogenblik stil.

En toen Bayley weer sprak, beefde nu toch zijn stem:

— Zoudt gij mij nu niet eindelijk willen zeggen, wat dit gesprek eigenlijk te betekenen heeft?

De bezoeker had zijn hand weer in zijn aktetas gestoken, haalde er iets uit, Bayley scherp in het oog houdend, en wierp het op tafel.

— Dit heeft het te betekenen, zei hij rustig.

Bayley staarde naar het ding, alsof hij een geest zag, en toch was het maar een heel eenvoudig stuk touw van het soort, dat men manilla noemt, kortom een stuk van een val, een talie, ter lengte van bijna een meter.

Aan het ene einde was het stuk touw glad afgesneden, aan het andere gerafeld. Die rafels stonden ver uiteen, zoals altijd het geval is, als een goed gevlochten touw met ruw geweld wordt gebroken.

Bayley wilde er de hand naar uitsteken, maar de bezoeker was vlugger, nam het op, en zei schijnbaar onverschillig:

— Het is misschien beter dat ik het voorlopig bewaar. Maar die rafels moet u toch eens bekijken op een veilige afstand, als ik u verzoeken mag. Merkt u wel dat een paar van de strengen niet gerafeld zijn, maar zijn doorgesneden met een blijkbaar zeer scherp mes, misschien wel een scheermes? Kijk eens, hoe glad de snede is, bijna tot halverwege het touw. Geen wonder, dat die val het zware gewicht van het grootzeil niet meer kon dragen. Maar nog groter wonder is, dat degene, die dat touw doorsneed, zo dom is geweest, dat beschuldigende eind touw in zijn jaszak te bewaren, inplaats van er dadelijk een stuk lood aan te binden en het in de zee te werpen.

Het gelaat van Bayley had een aanmerkelijke verandering ondergaan. Het was vaalgrijs geworden. Zijn vuisten waren krampachtig gebald. Enige ogenblikken staarde hij die vreemde verzekeringsagent onbeweeglijk aan.

Toen richtte hij zich plotseling op,

liep snel naar een wandkast, opende de deur en rukte een regenjas van een haak. Hij doorzocht met koortsachtige haast de zakken, wierp de jas op de grond, wendde zich dreigend tot de bezoeker, en vroeg op hese toon:

— Wie ben je? Hoe kom je aan dat touw. Je bent hier dus al eens eerder geweest?

— Vanochtend nog, om ongeveer half acht. Uw huisknecht ontving me heel erg slaperig, maar liet me toch binnen. U sliep waarschijnlijk nog rustig, en zult niets gehoord hebben. Ik moet zeggen dat uw bediende mij goed op de vingers keek, ofschoon hij mij werkelijk voor een gemeentewerkman aanzag, maar een paar seconden moest hij toch het vertrek verlaten, omdat er gebeld werd. Geen toeval hoor. Een van mijn vrienden deed het. Nu, van die korte afwezigheid heb ik gebruik gemaakt, om even in die kast te zoeken naar die jas, die gij tijdens het betreurenswaardig ongeluk aan boord van het jacht van uw neef hebt gedragen, en ik was zo gelukkig om er dit touw in te vinden. En wie ik ben? Wel, laten wij zeggen, een detective. Hoe denkt je daarover, Bayley?

Bayley gaf niet dadelijk antwoord, maar keek de ander doordringend aan. Toen begon hij langzaam het hoofd te schudden, en zei:

— Ik geloof er niets van. Van welk bureau ben je?

De ander schudde het hoofd, en zei:

— Inderdaad ben ik door geen enkel bureau afgezonden. Het is een eigen, kleine onderneming van mij. Wil je me Brown noemen? Dat ligt gemakkelijk in het gehoor. En mijn andere vraag is: Beken je die lafhartige aanslag?

Het was alsof Bayley plotseling al zijn onbeschaamde zekerheid had terug gekregen.

Hij liet een kort lachje horen, en zei:

— Dat zou je wel willen. Je bent niet van de politie, dat is zeker, en wat je dan wel bent, dat kan me geen flikker schelen. Zeker een soort van moderne af-

zetter, of chanteur. Je leest daar tegenwoordig wel van. Maar dan ben jij bij mij aan het verkeerde adres, broer. Ik beken niets. Ik heb niets te bekennen.

— En het touw?

— Wat zou dat? Men steekt wel eens meer een waarloos eind touw in zijn zak, aan boord van een jacht. Je zegt dat het voor de helft is doorgesneden; ik zeg niet dat het onmogelijk is, want ik heb er geen verstand van. Maar waarom moet ik het juist gedaan hebben?

— Omdat je de enige bent, Bayley, die belang had bij de dood van je ongelukkige neef. Het testament wees jou en hem als enige erfgenamen aan, de langstlevende echter zou alles erven, en jij die daarvan blijkbaar op de hoogte was, wilde alles hebben. Je hebt het stuk op een zekere nacht gelezen in het huis van je oom. Je hebt het couvert zorgvuldig weer dicht gemaakt, en diezelfde nacht heb je je besluit genomen.

Bayley was opnieuw bleek geworden, maar bleef volkomen bedaard, toen hij zei:

— Zo... zo... zit de zaak zo in elkaar? Nu begin ik langzamerhand wat meer licht te zien. Je hebt mij daarbij betrap, zeg je. Je was dus die nacht van de inbraak in het huis van mijn oom. Dat is een kostbare wetenschap. Ik sta hier dus tegenover een heel gewone inbreker, en jij denkt dat ik bang voor je ben? Je hoopt mij zeker met een bom duiten te laten betalen voor dat eind touw?

— O neen, Bayley, met iets van veel minder waarde alleen maar met je leven. Tenminste als je het spel niet gewonnen geeft.

— Ik weet niet wat je bedoelt, en ik wil het ook niet weten, ging Bayley na enige ogenblikken stilte voort. Maar ik herhaal dat je dreigementen op mij geen vat hebben. En nu wil je zeker wel maken dat je wekomt, want ik heb vandaag nog andere dingen te doen. Behoud gerust dat touw, of stuur het voor mijn part naar de politierechter.

— Bedankt voor de raadgeving, antwoordde de bezoeker, langzaam opstaan-

de, en naar zijn hoed grijpend. Ik zou maar niet te veel op een goede afloop rekenen Bayley. Je hebt je goed gehouden, dat erken ik, maar je bent nog niet van mij af. En ik wil je wel zeggen, dat al je sluwe streken volkomen nutteloos zijn, want Donald Meredith leeft, hij heeft zijn geheugen herkrege en jij zult van de erfenis geen cent krijgen.

Met deze woorden nam de gewaande verzekeringsagent haastig zijn aktetas, en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

Bayley had zich goed gehouden, inderdaad, maar deze laatste slag was toch bijna teveel geweest. De deur was nog niet dicht achter de bezoeker, of hij zakte op een stoel neer.

Maar het was niet van angst of van berouw, het was meer van inwendige woede, van bittere teleurstelling, en helse wraakzucht, nu hij al zijn plannen dreigde te zien mislukken, door dat enkele, alles vernietigende woord van de vreemdeling, die zoveel van hem scheen te weten.

HOOFDSTUK VI

DE KNOTS, DE VALSE BAARD
EN HET RONDE BENEN PLAATJE

Raffles ging regeirecht van het huis van Bayley naar zijn woning in de Victoriastreet waar hij wist Brand te zullen vinden.

Hij maakte gebruik van een taxi, een bus, en de underground, en vergewiste er zich deugdelijk van, dat hij niet gevolgd werd.

Hij ging het kleine hoekhuis binnen aan de tuinzijde, waar niemand hem kon gadeslaan, en vond Brand in het vertrek, gelijkvloers, waar zich ook de geheime bergruimte bevond, tal van pruiken, kledingstukken en allerlei dingen, bevattende, waarvan Raffles zich vaak bediende, als dit nodig was.

Charles Brand, die bezig was met het schoonmaken van een pistool, vroeg aanstonds nieuwsgierig:

— Wel? Goede resultaten gehad.

— Neen, hij is taaier dan ik verwachtte. Ik heb hem aan het wankelen gebracht, maar hij is een geslepen heerschap. Intussen geloof ik dat we snel

het hoogtepunt naderen. De schurk begrijpt nu heel goed dat hij nu alles op één kaart moest zetten, daar anders alles hem zal ontgaan. En ik weet dat hij zich in een wanhopige toestand bevindt, en tot alles in staat is. Zijn schuldeisers belegeren als het ware zijn huis.

— Heb je hem gezegd dat Donald Meredith nog leeft?

— Ja, maar dat wist hij natuurlijk al. Ik heb hem echter ook verteld dat hij zijn geheugen had teruggekregen, en dat moet een onverwachte slag voor hem zijn geweest.

— Was dat niet onvoorzichtig? riep Brand verschrikt uit. In de toestand waarin hij verkeert, is de vent in staat tot een nieuwe moord.

— Stel je gerust, hij weet immers niet waar Donald Meredith zich bevindt.

— Dat is waar. Hij zal natuurlijk veronderstellen dat Meredith nog altijd in de King Charles Street woont, want hij weet niets van dat verkeersongeluk af.

— Dat spreekt vanzelf.

— Heb je hem over het identiteitsplaatje gesproken?

— Neen, voorzichtigheidshalve heb ik dat onderwerp niet aangeroerd, uit vrees dat hij dan het ding misschien dadelijk zou vernietigen.

— Zouden er geen andere bewijzen zijn?

— Dat weet ik niet. Misschien brieven of zoiets. Charles, er is werk voor ons aan de winkel, en dat heel spoedig.

* * *

Het was diezelfde nacht even na twaalf uur, toen een lang, mager man, in een lange jas gehuld, langzaam en als vermoeid een hoek van de King Charles Street omsloeg en in gebukte houding voortliep.

Als hij onder een der straatlampen voorbijging, kon men zien, dat hij armoedig gekleed was, niet jong meer, en blijkbaar ziek en zwak. Hij had een verwaarloosde, verwarde baard, die de gehele onderzijde van zijn gelaat bedekte, en droeg een versleten hoed met brede rand die het bovenste gedeelte van zijn gezicht in de schaduw liet.

De nacht was koud en guur, en de weinige voorbijgangers, haastten zich, zonder acht te slaan op die armoedig geklede man.

Hij liep nog een poosje verder, tot dat hij bleef staan, scherp om zich heen-keek, en toen een stikdonker slopje in ging.

Het volgende ogenblik was hij als door de duisternis verzwoegen. De man moest hier echter goed de weg weten, want hij ging snel verder, tot zijn tastende handen langs een deurtje streken.

Dat deurtje bleek op slot te zijn, maar de man haalde twee sleutels uit zijn zak, met een touwtje samen gebonden, en stak een daarvan in het roestige slot.

Hij duwde tegen het deurtje, en zonder enig gerucht ging het open, wat wel wat te verwonderen was, daar ook de scharnieren zwaar verroest waren.

De man bleef een ogenblik in gebukte houding luisteren, en sloot de deur pas weer toen hij niets zag of hoorde

dat hem kon verontrusten.

Beneden in het oude huis was het al even donker als in het slopje, maar de man aarzelde geen ogenblik. Hij zocht tastend zijn weg, naar de smalle trap, die hij onhoorbaar opging, telkens stilstaande om te luisteren. Maar niets bewoog zich of liet zich horen in het huis.

Nergens was ook enig licht te zien. De baardige man moest dus verder gaan in een bijna volslagen duisternis, die alleen op de portalen een weinige verhelderd werd door het schamele licht, dat van een verre straatlantaarn door de ramen naar binnen drong.

Toen hij op de derde verdieping was aangekomen bleef hij geruime tijd staan om te luisteren. Het was en bleef echter stil.

Weer haalde de man zijn sleutels te voorschijn, en nu deed de tweede dienst om een portaaldeur te openen, waarop een stukje carton met punaises was vast geprikt met de zonderlinge naam « No-name » erop.

Ook deze deur ging zonder gerucht open, en de man ging binnen als iemand die volkomen op de hoogte is van de plaatselijke toestand.

Hij deed zacht de deur weer dicht, trok zijn schoenen, die hij beneden had uitgetrokken, weer aan, en bleef in gebukte houding staan, wel vijf minuten lang.

Hij stond nu vlak voor een tweede deur, in een gang, die maar een enkele andere deur had.

De man liep op die deur toe, en opende deze voorzichtig, zonder dat het ditmaal nodig was van een sleutel gebruik te maken.

Het vertrek was een kaal kamertje, heel klein, met één raam waarvoor een lap van zakkengoed hing, en een oud ijzeren ledikant.

Dit alles was flauw te onderscheiden bij het licht van een paar elektrische lampen, die op de ruime binnenplaats waren opgehangen, ter hoogte van de tweede verdieping.

Langzaam haalde de man iets uit zijn binnenzak, dat nogal zwaar scheen te zijn.

Dat zware ding leek wel wat op een

voorhamer, maar nog meer op een knots zoals de holbewoners ze in voor historische tijden gebruikten.

Het was niets anders dan een zware straatkei, waarin een gat was uitgehakt, in welk gat met dik touw een korte houten steel was bevestigd.

De man liet nog even tastend zijn linker hand over het dek gaan, stond in gedachten, en opende toen heel langzaam een tussendeur, die toegang gaf tot een karig gemeubeld woonvertrek, waarin eveneens een bed stond. En in dat bed lag een man stil en rustig te slapen, het gelaat half afgewend, het grijze haar nauwelijks afstekend tegen het kussen met een arm in een donker gekleurde borstrok, op het dek.

Ook dit vertrek werd verlicht door het schijnsel van de aan hun draden schommelende, elektrische lampen van de binnenplaats.

Een ogenblik bleef de man met de baard staren naar de slapende, en ging toen eensklaps tot daden over.

Hij kwam aansluipen, en voor een kort ogenblik viel een straal licht op zijn verwrongen, doodsbleek gezicht.

De ogen fonkelden als van een roofdier tussen de rand van de hoed en de warrige baard, die zijn wangen bedekte.

Hij greep zijn primitief wapen met beide handen vast, hief het zo hoog mogelijk op, en liet het toen met alle kracht waarover hij beschikte, neerkomen op het hoofd van de slapende.

Men hoorde iets als een gesmoorde snik, dadelijk na de doffe slag, van steen op een mensenhoofd.

Het ledikant schokte en knarste en heel even bewoog zich het lichaam, terwijl het hoofd scheef wegzakte, en de arm in de borstrok mouw krampachtig vertrok.

Na het toebrengen van de geweldige slag, had de aanvaller zijn wapen los gelaten en was achteruit gestapt, wellicht bevreesd, dat hij zich met bloed zou besmeuren.

Een paar seconden bleef hij roerloos staan, hijgend ademhalend, en luisterend of soms iemand ontwaakt was door het piepend geknars van het oude ledikant, maar alles bleef volkomen stil in

het huis.

Toen trad de moordenaar haastig toe, zonder een ogenblik te moeten zoeken, op een oud schrijfbureau, het enige meubel van waarde in dat armoedige vertrek.

Het was een soort secretaire, een fraai antiek meubel, versierd met rozenhout en ingelegd met parelmoer.

De man begon dadelijk met vingers die nerveus trilden dit meubel te onderzoeken, de laatjes te openen, en weer dicht schuivend, wel ruim een kwartier lang, totdat met een lichte klap het deurtje opensprong van een geheim vak, waarin hij haastig zijn hand stak.

Hij griste er een pakje brieven uit, allen nog in hun enveloppen, en stak ze snel in zijn binnenzak, waarop hij het vakje weer sloot en de laatjes terug schoof.

Ineens scheen hij achter zijn rug iets te horen en half krankzinnig van schrik draaide hij zich om.

Met ogen, die hem bijna uit het hoofd puilden, staarde hij in de donkere hoek waar het ledikant stond, maar alles was daar volkomen stil.

Neen, die man was vast en zeker dood die lastige Noname.

Nog bevend van de zenuwen wendde hij het hoofd af, en wankelde naar de deur, die hij langzaam opende.

Hij sloot de deur weer achter zich en trok zijn schoenen opnieuw uit.

Badend in zijn zweet, bereikte hij eindelijk weer het stikdonkere portaal, en half op de tast vond hij zijn weg naar de deur, en rukte ze open.

Zwaar ademhalend bleef hij even tegen de deurpost leunen, niet in staat om zijn trillende benen te bewegen.

Tenslotte vermande hij zich, deed de deur heel zacht dicht, liep door het slop, en bleef staan luisteren, of hij misschien een voetstap van een politieagent hoorde, kwam toen ijlings te voorschijn en liep met bedaarde stappen de King Charles Street af.

Hij ging door een plantsoen, volgde een brede straat, bekeek bij het licht van een straatlantaarn vluchtig zijn kleren, dan zijn handen, en vervolgde zijn weg tot dicht bij een groot huis in

het westen van de stad.

In de diepe schaduw van een tuinmuur bleef hij staan, wachtte tot een taxi, die hij hoorde, hem voorbij was gereden en uit het gezicht was, en opende toen vlug een tuindeurtje.

Na dit te hebben gesloten, ontdeed hij zich van een valse baard en een pruik, liep daarmee op een oude kastanjeboom toe, en stopte zijn vermomming daar in een gat in de grond, dat waarschijnlijk van te voren gereed was gemaakt.

Hij was hier juist mee klaar, toen een korte en felle lichtstraal zijn gelaat trof en hem weer hevig deed schrikken.

— Wat was dat?

Kon het weerlicht zijn? Onwaarschijnlijk, want de dag was guur geweest en de wolken joegen langs de maansikkel.

Terwijl zijn hart heftig tegen zijn ribben klopte bleef hij een ogenblik tegen de boom leunen.

Maar de korte, flikkerende lichtstraal kwam niet terug. Hij wrêef over zijn ogen, en mompelde iets voor zich heen.

Met wankelende schreden liep hij over de grasrand langs een der paden van de tuin, bereikte de achterzijde van het huis, en ging het binnen door een deur bestemd voor de leveranciers, waarvan

hij blijkbaar een sleutel had.

Hij liep haastig en onhoorbaar een paar trappen op en trad eindelijk een fraai gemeubeld vertrek binnen, waarvan hij onmiddellijk de deur sloot, na het licht te hebben ontstoken.

Als dodelijk vermoeid liet hij zich op een stoel vallen, en bleef zo wel tien minuten roerloos zitten.

Toen hij eindelijk opstond, nam hij de gestolen brieven uit zijn binnenzak, wierp ze op zijn schrijfbureau, en mompelde voor zich heen:

— Nu zal die lastige vent mij in ieder geval de voet niet meer dwars kunnen zetten. Ik heb zijn papieren, hem zelf is de mond gesnoerd en in dit laatje ligt het militaire identiteitsbewijs.

Hij was naar het schrijfbureau gegaan, waar zijn vingers langs een der zijlijsten gleden, totdat hij ergens op scheen te drukken.

Een veer sprong terug, en hij kon een kleine lade openen, onzichtbaar verborgen in een der kleine panelen.

Een schok ging door zijn lichaam en hij bleef met uitpuilende ogen naar dat laatje kijken, terwijl zijn droge lippen onverstaanbare woorden mompelden.

Het ronde, militaire benen plaatje was verdwenen, het laatje was leeg.

eb

re

-n

re

ge

n

aji

-l

-k

-e

o

g

re

te

-d

...

rk

qc

HOOFDSTUK VII

GERECHTIGHEID

De volgende dag omstreeks zeven uur in de avond hield de kleine tweezitter van Bayley op een paar straatblokken afstands van het grote herenhuis van de oude Meredith stil.

Een van Bayley's vrienden had naast hem gezeten, hij stapte zelf uit, en nam met een handdruk afscheid, waarop de vriend met het wagentje wegreed.

Bayley ging te voet verder, totdat hij het huis van zijn oom bereikt had, en belde aan. De oude Briggs deed de deur voor hem open.

— Goeden avond Briggs. Hoe maakt mijn oom het? vroeg Bayley.

— Niet erg goed, mijnheer, antwoordde de oude bediende met half afgewend gelaat. Mijnheer heeft een slechte nacht gehad.

— Ik kom eens naar hem kijken, zei de bezoeker, terwijl hij zijn jas uittrok.

Briggs hing de jas aan de kapstok maar keek de bezoeker van terzijde aan. Hij mocht de man niet, en er was een soort van leedvermaak in hem, te oordelen naar de uitdrukking van zijn gezicht, omlijst met ouderwetse bakkebaardjes, toen hij opmerkte, dat de neef van zijn meester er zelf alles behalve goed uitzag.

Hij ging daar echter niet op in.

— Waar is mijn oom? vroeg hij kortaf, terwijl hij zijn hoed aan de butler gaf.

— In de kleine salon, mijnheer. U zult het ongepast van mij vinden, maar ik zal u moeten verzoeken, niet meer licht te maken dan er nu is. De dokter heeft voorgeschreven, dat mijn meester niet in fel licht mag zitten, en hij zou dat trouwens uit zich zelf ook niet gedaan hebben, want hij heeft last van

zijn ogen.

— Dan schijnt hij erg af te taken, bromde Bayley half voor zich heen, maar Briggs had het verstaan, en eerlijk van minachting en verontwaardiging, nauwelijks verheeld, trof de bezoeker.

De oude man zei:

— Als mijnheer even wachten wil in de zijkamer, dan zal ik mijn meester van uw komst verwittigen. Het kan zijn dat hij een dutje doet. Is dat het geval, dan spijt het mij, maar dan zult u moeten wachten tot hij wakker is. Voorschrift van de dokter. En u mag ook niet te veel met hem praten, want zijn stem wordt heel zwak, en het spreken vermoeit hem erg.

Schouderophalend trad Bayley de zijkamer binnen, en sloot de deur achter zich dicht. Hij maakte licht, en luisterde naar de slepende voetstappen van de oude Briggs, die de trap opgingen en zich verwijderden.

Toen stak hij de hand in de binnenzak van zijn dinnerjacket, haalde er een klein, nikkelen etui uit, dat er uit zag als een sigarendover, knipte het open, en nam er zeer voorzichtig een spits voorwerp uit, niet groter dan een lucifer.

In zijn ogen was een felle uitdrukking, toen hij het kleine stiftje even bekeek, het behoedzaam weer teruglegde, en daarna het etui weer sloot en wegborg.

Het zal niet anders gaan; ik ben er wel toe gedwongen, want de oude gek zou wel eens plotseling van gedachten kunnen veranderen als hij hoort...

Hij hield midden in zijn alleenspraak op, en trad op een tafeltje toe, waarop

een paar dagbladen lagen.

Hij nam er een op, en liet zijn ogen langs de kolommen gaan.

Na een paar minuten liet hij het blad weer zakken, vouwde het langzaam dicht en mompelde, met een diepe rimpel tussen de wenkbrauwen:

— Onbegrijpelijk... Waarom wordt er geen melding van gemaakt?

Het moet toch al lang ontdekt zijn. Die jongen, die er gisteren niet was, zal toch wel zijn teruggekomen en alarm hebben gemaakt. Het is raadselachtig. Of zou de politie de zaak verzwijgen? Waarom zou zij dat doen? Waarom?

Hij dacht hier nog over na, toen de slepende voetstappen weer naderden.

Briggs trad binnen, en zei met zijn effen stem:

— Mijnheer is zoëven wakker geworden en wil u wel ontvangen, maar het mag niet te lang duren. Mijnheer weet de weg zeker wel?

Bayley knikte zwiingend, ging de oude man voorbij, en zag dus ook de snelle blik niet, die Briggs op het tafeltje met de dagbladen wierp, noch de minachtende glimlach, die heel even de dunne lippen van de oude man plooidde.

Bayley ging haastig de trap op, en het hem bekende vertrek binnen.

Er brandde slechts een enkele lamp, en het licht daarvan werd voor een groot gedeelte verduisterd door een groene zijden lampekamp.

Een eind van die lamp af zat de oude Meredith in een van zijn gemakkelijkste stoelen, het grijze, bleke hoofd achterover geleund, en met een wollen plaid over de knieën.

Hij bewoog zich nauwelijks bij het openen en weer dicht doen van de deur en zei op zeer zachte toon, heel even zijn hand oplichtend:

— Ga daar maar zitten, Irwin. Ik voel me niet al te best. Ten minste lichamelijk; mijn geest is nog helder, maar het lichaam takelt af; ik vrees dat ik het niet lang meer zal maken.

Er gleed een haast onmerkbaar lachje over het smalle gelaat van Bayley, maar hij zei op meewarige toon:

— Daar meent u niets van oom. Er ligt nog een lang leven voor u, daarvan

ben ik zeker.

— Ik hoop het, jongen, ik hoop het, maar ik geloof het niet. De dood van je neef, was een zware schok voor me. Dat ellendige ongeluk heeft mij diep getroffen.

Bayley was tegenover zijn oom gaan zitten, en keek hem met een onderzoekende blik aan.

Het was echter moeilijk in de schemering iets te lezen op dat bleke gelaat, waarin de ogen half gesloten waren, als vermoed van de aanblik van alles wat hem omringde.

Wist de oude man iets, vermoedde hij iets?

Kon die onbekende, die indringer met het gestolen eind touw hem iets verteld hebben?

Het kwam hem zeer onwaarschijnlijk voor. In dat geval immers zou zijn oom wel anders tegen hem optreden.

En die andere had er voorlopig ook geen belang bij, de grijsaard op de hoogte te brengen.

Wat hij later zou doen, kon niemand zeggen, en er kon nog heel wat gebeuren, binnen enkele uren.

Met een onwillekeurig gebaar tastte Bayley even naar zijn binnenzak, maar zijn hand viel snel weer neer, toen hij bemerkte dat de ogen in het bleke gelaat van onder de dikke, half gesloten oogleden al zijn bewegingen volgden.

— Ik betreur zelf, meer dan iemand, dat ongeluk oom, wist hij te zeggen met een stem, waarin oprechte droefheid klonk. Ik mocht Cedric heel graag.

— En ik hield van jullie allebei, want wat bleef mij anders over, sedert mijn arme jongen, mijn Donald, in de oorlog gevallen was?

Bayley hield zijn adem in, en staarde de oude man onbeweeglijk aan.

Waarom zei hij dat? En waarom zei hij het juist nu, nu daar verweg, in een armoedig zolderkamertje in Whitechapel een man met verbrijzelde hersenpan lag?

Hij voelde zijn slapen ijskoud worden en keek als onder betovering naar de stille gedaante van de oude man tegenover hem, slechts ten halve te onderscheiden in het gedempte licht van de

veraf staande lamp.

Nooit had Meredith hem over Donald gesproken, bij geen enkele gelegenheid, het was zelfs alsof hij diens bestaan vergeten had; en nu eensklaps begon hij over de zoon te praten, die hij dood waande.

Kwam dat omdat hij werkelijk zijn einde voelde naderen?

Zacht en dof kwamen er nog enkele woorden uit de mond van de grijsaard:

— Ik had niemand anders dan jullie. Alles wat ik bezit zou voor jullie zijn geweest. Nu is Cedric dood, en ik vind het denkbeeld afschuwelijk, dat jij nu allen alles zult erven, tenzij ik een ander testament maak.

Bayley voelde zich bleek worden, en zijn benen begonnen te trillen.

Wat bedoelde de oude gek daarmee? Zou hij in ernst voornemens kunnen zijn, zijn testament te veranderen? Maar dan zou hem, Bayley de erfenis ontgaan, de erfenis, die hij zo dringend nodig had.

— Oom, zei hij met bevende stem, ik kan er natuurlijk niet aan denken, invloed uit te oefenen op uw voornemens, maar bedenk wel, dat ik uw enige bloedverwant ben, op dit ogenblik.

Het kwam hem voor alsof zijn oom hem een spottende blik toewierp, met zijn kleine, bijna gesloten oogjes, toen hij hem hoorde zeggen:

— Is dat wel zo heel zeker, Irwin?

— Wat... wat bedoelt u? stotterde Bayley, zich aan zijn stoelleuning vastklemmend.

— Ik zal je eens wat zeggen, jongen. Er zijn in de laatste dagen zeer zondere dingen gebeurd. Ik heb hier vandaag bezoek gekregen van een man, die ik in het geheel niet kende, en die heeft me iets ter hand gesteld, dat mijn arme oude hart van vreugde en verwachting heeft doen kloppen.

De oude man stak zijn hand als met grote moeite uit naar een kartonnen doosje, dat op een klein tafeltje onder zijn bereik stond, opende het, en liet Bayley de inhoud zien.

Het was een benen schijfje ter grootte van een vijf shilling stuk, aan de bovenzijde doorboord om er een koordje

door te kunnen halen, en waarop enige letters en cijfers te lezen waren.

Bayley was een man met sterke zenuwen, maar nu voelde hij toch zijn tanden tegen elkander klapperen.

Hij had zijn stem nauwelijks in bedwang, toen hij stamelend vroeg:

— Wat, wat is dat voor een ding?

— Dat is het identiteitsbewijs van mijn jongen, Irwin.

— En hoe... hoe komt het nu in uw bezit?

— Ik vertelde je toch, dat een mij vreemde man vandaag hier is geweest, die het mij kwam brengen.

— En vertelde hij u niet hoe hij er aan kwam?

— Neen, dat heeft hij mij niet gezegd.

— Maar, maar welke waarde kan dat benen ding voor u hebben, als de oorspronkelijke bezitter ervan niet zelf komt opdagen?

Meredith streek zich over het voorhoofd, en zei na enige ogenblikken heel zacht:

— Wie weet komt hij nog wel, wie weet.

Bayley huiverde. Hij zag weer dat armoedige kamertje, half duister, donkerder nog dan dit vertrek, hij zag het ijzeren ledikant, hij voelde de zwaarte van de knots in zijn vuist, de kracht van de dodende slag doortrilde hem opnieuw, en wéér zag hij dat schokkende, en daarna roerloze lichaam, hoorde hij het door merg en been dringende geknars van het oude, ijzeren bed.

Met moeite bracht hij eruit:

— Nu gelooft u zelf niet wat u zegt oom. Dat plaatje is zeker ergens in een loopgraaf gevonden door een kameraad van die arme Donald. Hij zelf ligt daar in een der vele massagraven, daar moeten wij, helaas, zeker van zijn.

— Maar ik ben er volstrekt niet zeker van, Irwin, integendeel. Het is alsof iets mij zegt, dat ik mijn jongen zal terugzien, en dat hij mij de ogen kan dichtdrukken. De man die mij vandaag bezocht, het is bijna niet te geloven, zei er van overtuigd te zijn, dat Donald nog leefde. Hij zou moeits doen, zijn verblijfplaats op te sporen.

Bayley kneep zijn handen zo stijf ineen, dat de nagels hem in het vlees drongen.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of die geheimzinnige bezoeker was dezelfde geweest, die ook hem had bezocht in de gedaante van een verzekeringsagent die het beschuldigende touw had getoond, die hem verzekerd had, dat zijn neef nog leefde, en zijn geheugen had terug gekregen.

Hoe deze geheimzinnige man dat alles kon weten, was Bayley een raadsel, maar hij wist het, het was zeker, en hij scheen zich als een dreigende geest te willen stellen tussen Bayley en het geld, gereed om het noodlottige Mene, tekkel, upharsin aan de wand te schrijven.

Maar het ergste zou nog komen.

Met zijn zwakke, slepende stem ging Meredith voort :

— Die onzekerheid kwelt mij meer dan ik je zeggen kan, Irwin. Ik had je eerst niet willen ontvangen, want ik voel mij moe en uitgeput, maar nu ben ik toch blij dat ik het je zeggen kan. Ik ben van plan, morgen mijn notaris te laten komen, want het testament kan niet blijven zoals het is. Er moet naar Donald gezocht worden, dat zal geld kosten, maar dat kan mij niet schelen, al zou het miljoenen kosten.

Hij hield op, en zijn hoofd zonk op zijn borst.

Met deze woorden had de oude man zijn doodvonnis getekend.

Bayley was plotseling zeer rustig geworden. Een ijzige kalmte was over hem gekomen.

Hij stond op, en haalde met zijn rug naar zijn oom gewend, bedaard het nikelen etui te voorschijn. Voorzichtig nam hij er de stalen stift uit, stak het etui weer in zijn zak, en liep met kalme tred op de oude man toe.

Zijn stem beefde niet, toen hij zei:

— Dat is een goed voornemen, oom. Ik ben niet zelfzuchtig, en ik hoop van harte, dat Donald zal worden terug gevonden. Ik wens u geluk met dit voornemen.

Met de rechterhand had hij de slappe hand van de grijsaard die op tafel lag gevat en gaf hem snel met de andere,

die de stift vasthield, een licht prikje in het vlezige gedeelte van de duim.

De oude man trok snel zijn hand terug, en zei op scherpe toon:

— Een van je ringen moet stuk zijn, ik voelde een prik.

— Nu u het zegt, oom, herinner ik het mij. Ik zal naar de goudsmid gaan, om de ring te laten repareren, zei Bayley, en ging rustig weer zitten, bij zich zelf uitrekenend, dat die oude man daar binnen enkele minuten een lijk zou zijn, stervend aan een hartaanval of hersenbloeding, bij een man van die leeftijd, geen ongewoon verschijnsel.

Bayley's weg ging over lijken, maar dat lag aan de omstandigheden, en in ieder geval zou de erfenis nu aan hem te beurt vallen.

Hij stak een sigaret aan, en keek met koude blikken naar zijn slachtoffer, wachtende op de eerste verschijnselen van het snelwerkende vergif, dat geen sporen naliet, behalve dat uiterst kleine nauwelijks zichtbare, rode puntje op de duim van een der handen.

— Vertel mij eens, oom, hebt u geen moeite gedaan om te onderzoeken wie die vreemdeling eigenlijk was, die u met dat benen plaatje verraste?

— Dat was mij volkomen onverschillig, antwoordde Meredith. De hoofdzaak voor mij was dat plaatje. Hij heeft mij overigens nog meer verteld, die vreemde man. Misschien zul je erom lachen, maar hij toonde mij een stuk touw, en zei dat het afkomstig was van het jacht van Cedric.

Bayley brak het koude zweet uit.

— Een stuk touw... stotterde de schurk, met moeite zijn kalmte herwinning. Wat was dat voor een zonderlinge grap?

— Een grap was het nu niet bepaald. Zie je, ik ben een leek op dit gebied, en hij had enige moeite, mij uit te leggen, dat het een gedeelte was van wat zeilers een val plegen te noemen, dat wil zeggen: het touw, waaraan de zeilen worden opgehesen, zeg ik het goed? Hij poogde mij verder aan te tonen, dat dat touw niet van zelf gebroken, maar opzettelijk half doorgesneden was.

— Wie zou dat dan gedaan moeten

hebben?

— Wel, iemand die belang had bij de dood van Cedric, natuurlijk. Als het niet al te dwaas klonk, zou men zelfs verder kunnen gaan, en zeggen, dat jij het best gedaan zoudt kunnen hebben.

Bayley boog zich zover mogelijk voorover, om over de tafel heen zijn oom aan te staren met fonkelende ogen.

— Die grap gaat wel wat heel ver, oom, bracht Bayley er uit. Zeg mij, wat dit alles te betekenen heeft. Beschuldigde die vreemdeling mij openlijk?

— Om je de waarheid te zeggen, ja. Hij was zelfs zo zeker van zijn zaak, dat hij mij bijna tot zijn zienswijze had overgehaald. Gelukkig dat ik je karakter zo goed ken.

— Wat zei u hem dan?

— Wel, ik zei dat hij zich moest vergissen, dat ik niet aan zulk een laagheid wilde geloven. Maar het ergste was, wat die man nog verder aan jouw adres richtte.

— Wel ja, nog meer, zei Bayley met een mislukte poging om te lachen.

Het klonk schor, en hij moest zijn droge lippen met zijn tong bevochtigen.

— Wel, die man hield vol, dat jij niet later dan van nacht een afschuwelijke moord had gepleegd... in Whitechapel. Om zijn aanklacht met bewijzen te staven, bracht hij zelfs het moordtuig mee. Kijk hier is het.

De oude man had zich gebukt, en nam van onder zijn stoel iets op, dat hij blijkbaar met inspanning van zijn laatste krachten op de tafel legde.

Het was een zware uitgeholde straatkei, en in het gat was met stevige touwen een taaie, houten steel bevestigd.

Zonder dat hij een woord kon uitbrengen staarde Bayley naar dat wapen. Hij trilde nu als een espenblad. Hij hoorde nauwelijks de stem van de oude man, die steeds zwakker werd, en die zei:

— Je begrijpt wel, Irwin, dat ik van die nonsens niets geloofde. Ik zei tot hem, dat hij het waar zou moeten maken, dat...

Hij zweeg plotseling. Zijn hoofd viel slap op zijn schouder neer. De mond

bleef half geopend, de ogen sperden zich even ver open, en daarna vielen de oogleden bijna geheel neer.

Een hand gleed van de tafel, en viel zwaar als lood langs de stoel.

Bayley had snel het hoofd opgericht, en over zijn smal gelaat gleed een trek van duivelse zegepraal.

Hij boog zich nog verder naar voren, tastte even naar de slappe arm, en begon toen, met een klank van diepe haat in zijn stem:

— Zie zo, oude gek, nu is het uit met je praatjes. Dit is het eerste verschijnsel: verstomming, verlamming van de stembanden. Je kunt niet meer spreken, je kunt niet om hulp roepen over vier minuten heb je de kraaienmars geblazen, maar horen kun je me nog wel, niet waar? Nu, dan zul je het weten, ja, dat stuk touw heb ik half door gesneden en ik heb zelf op het juiste ogenblik de gaffel op de harde schedel van neefje Cedric laten neerkomen, die toch niet zo hard was, of die gaffel was hem de baas. Ja, met die hamer daar, heb ik je zoon gisternacht doodgeslagen, en nu mag je je wreken, gek, die je bent; haal nu morgen je notaris maar, nog twee minuten en je bent er geweest.

De oude, half dode man kwam heel langzaam overeind, hief zijn verlamde arm op, vouwde zijn handen op het tafelblad samen, leunde voorover, en vroeg met gemoedelijke ironie:

— Zou je dat heus denken, Irwin? Vanwege dat prikje soms? Maar beste jongen, heb je dan wel goed naar mijn handen gekeken? Kijk eens, wat zeg je van dat vleeskleurige dunne velletje? Practisch hé? Dun, maar taai, niet zo gemakkelijk door te prikken.

Een storm van waanzin stak in het hoofd van de laffe moordenaar op. Brulend als een wild dier, vloog hij overeind, en strekte zijn handen uit naar de keel van de oude man. Maar deze stond vlug op, duwde zijn stoel achteruit, en zei op vaste toon, en met een geheel veranderde stem:

— Nu is het genoeg, onmens. Je bent rijp voor de galg, hondsvot. Kijk mij eens goed aan. Bayley staarde met ogen

die als gloeiende kogels in zijn hoofd brandden, naar de spreker, want zijn gewaande oom had zich een pruik van het hoofd gerukt, zijn witte, zijden das afgedaan, zijn bekende kamerjas van zijn leden geschud, en daar stond de verzekeringsagent, zijn geheimzinnige vijand.

— Mag ik mij even voorstellen, John Raffles, om u te dienen, ging de ander onverstoort voort. Zoëven heb je alles bekend, en ik ben niet de enige getuige. Draai je om, ellendeling.

Door de dwingende ogen genoodzaakt keek Bayley om.

Iemand had de schakelaar neergedrukt en nu was de kamer geheel verlicht.

Bij de deur zag hij Donald Meredith staan, met een bleek, ernstig gezicht, de ene arm om de schouders van zijn vader geslagen, de andere rustend op het hoofd van zijn zoon.

Niet ver van hem vandaan stonden Charles Brand en de oude Briggs zwijgend toe te zien en diep onder de indruk van dit laatste toneel, dat bijna een drama was geworden.

Als vernietigd zonk Bayley op zijn stoel neer, terwijl hij Raffles hoorde zeggen:

— Twee moorden van de drie zijn tenminste mislukt, schurk. Ik ken je kasten en je laden nu wel door en door,

en niet later dan vandaag vond ik het vergif gereed staan en begreep dadelijk wat je er mee voor had. Dom genoeg bewaarde je het in een flesje met opschrift en ik wist mij er tegen te wapenen, hoewel ik je oom niet aan de proefneming durfde blootstellen. Als de handschoen mij niet had beschermd, zou een tegengift mij afdoende geholpen hebben. Wat je tweede misdaad betreft, je hebt alleen maar het hoofd verbrijzeld van een ledepop, gehoord bij een uitdrager. Mijn vriend en ik waren er getuige van en zagen je de daad plegen, en ook de brieven stelen. Als je er tijd voor gevonden hebt, zul je reeds bemerkt hebben, dat het niets anders zijn dan waarde-loze papieren en oude rekeningen. Wat het testament betreft, dat is deze namiddag al veranderd. Ik voor mij had je het liefst naar de galg gestuurd. Die je dubbel en dwars verdient, maar je oom denkt er anders over. Je hebt nog genoeg geld om naar Amerika te emigreren. Tracht daar een nieuw leven te beginnen. Wij hebben met je afgedaan.

Vaalbleek wankelde Bayley overeind, en zonder iemand aan te zien ging hij met gebogen hoofd de kamer uit.

Toen vader en zoon op de twee geheimzinnige redders wilden toestappen, om ze hartelijk te bedanken, waren dezen spoorloos verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET LICHTENDE OOG

